PROMIN

ПРОМІНЬ

Ч. 8-9
Серпень-вересень
1976

Second Class Mail Registration Number 1925

ПРОМІНЬ
РІК XVII СЕРПЕНЬ-ВЕРЕСЕНЬ, 1976 Ч. 8-9
Виходить раз у місяць
Видає
СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ
Редагує Редакційна Колегія
Редактор — НАТАЛІЯ КОГУСЬКА

Передплата в Канаді	$6.00
Передплата до інших країн	6.00
Поодиноке число	60

Передплату висилати на адресу:
PROMIN
P. O. Box 3551, Sta. B. Winnipeg, Man. R2W 3R4

PROMIN
No. 8-9 AUGUST-SEPTEMBER, 1976 VOL. XVII.
Monthly Publication
Published by
UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N OF CANADA
Edited by Editorial Committee
NATALIA KOHUSKA — Editor

Subscription in Canada	$6.00
Subscription in other countries	6.00
Single copy	60

Address:
PROMIN
P. O. Box 3551, Sta. B. Winnipeg, Man. R2W 3R4

В ЦІМ ЧИСЛІ:

Г. Мазуренко — Початок історії ... 1
М. Б. — Маруся Лисенко — Королева Полтави ... 1
Н. Грицина — У ювілейний рік Союзу ... 2
Г. Сенишин — 50-ліття трагічної смерти Симона Петлюри ... 3
З. Орест — Курси Музею Союзу Українок ... 8
Музей С.У.К. — Східна Екзекутива — Буковинський взір ... 9
У. Кравченко — Спогади учительки ... 10
С. П. Климашко — Володимир Пенюк — гравець у волей бол одержав першу нагороду ... 12
С. П. — Марко Семенюк — здобув високі нагороди ... 12
Відійшла одна з перших ... 13
Відійшов один з провідних ... 15
L. Gregory — International Council of Women XXIst Plenary Assembly ... 18
Квіти незабутнім ... 21
Відділ для дітей ... 22
Громадська і родинна хроніка ... 23
Вічні збори відділів ... 29
Домашнє господарство ... 32

ПОШТОВИЙ УРЯД ВИМАГАЄ

Просимо Передплатників журнала „Промінь" звернути увагу на час, коли кінчається передплата. Подивіться на наліпку Вашої адреси і вгорі побачите, що там зазначено місяць і рік. — Це тоді кінчається Ваша передплата.

Просимо не відтягати висилку своєї передплати на наступний рік. Поштовий уряд Канади вимагає, щоб „Промінь" висилався передплатникам, а не післяплатникам. Після трьох місяців, від закінчення передплати, ми тратимо привілей висилати Вам журнал 2-ою клясою. Коли і дальше ми висилаємо Вам журнал, то ми платимо більше за пересилку. В такому разі, ми будемо змушені післяплатникам підвищити їхню післяплату, враховуючи підвищення коштів пересилок. Задавненим післяплатникам буде змушені висилку „Променя" припинити.

НА ОБКЛАДИНЦІ — Маруся Лисенко — королева Полтави **Гляди статтю на стор. 1.**

СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ

1926 — 1976

У ЮВІЛЕЙНИЙ РІК СВОГО 50-ЛІТТЯ ГОТУЄТЬСЯ

ДО

УРОЧИСТИХ СВЯТКУВАНЬ

Printed by Trident Press Ltd., Winnipeg, Man., Canada

Маруся Лисенко — Королева Полтави

Увійшло вже в нас у традицію, що національні угрупування у великому Торонті улаштовують, у м. червні, так звану „Каравану". Кожна національна група має свій павільйон, який віддзеркалює культуру і побут даного народу.

Відвідувачі-туристи з приємністю та захопленням відвідують павільйони, де за короткий час та з невеликими матеріяльними витратами ознайомлюються з десятками чужинецьких народів, їх культурою, традиціями, слухають співу, приглядаються танцям.

Поважну ролю у торонтській „Каравані" відограє відділ Союзу Українок Канади ім. Кн. Ольги, головою якого у минулім році була пані Діна Гетьманчук. Через залю Катедри Св. Володимира впродовж 11 днів пройшло поверх 22 тисячі відвідувачів. Майже кожного треба було обслужити, а головно все це зорганізувати і всього доглянути.

Крім виставової залі, яка по-мистецьки приготовляється до Каравани, удекорована напричуд вишуканими експонатами. Торговельна частина — в долішній підлозі добре обладнаний буфет із смачними українськими стравами і звичайно з холодними напитками.

Увагу публіки притягає і захоплює концертова частина: велика танцювальна група п. Бельдецького та катедральний хор під дириґентурою п. Олійника.

Глядачі виносять гарне враження з оглядин нашої прекрасно розмальованої святині та її чудової Служби Божої східнього обряду (з пластинки). Даючи свої коментарі вони зазначують, що вперше в Торонті бачать таку красу Божого Храму, що не конечно їхати до Італії, чи Греції. Меєром Полтавського павільйону в Торонті був п. Юрій Груненко.

Аж ось головна атракція нашого павільйону це „Мисс Полтава" 1975. Чи не є це мрією кожної молодої дівчини? Здається, що вищої нагороди для молодих дівчат і немає. Така честь буває тільки раз у житті і то тільки в декотрих. І такої чести удостоїлась у 1975 р. панна Маруся Лисенко, студентка Торонтонського університету. Вона в повному розумінні цього слова відповідала на це високе становище, як зовнішньо так і духово.

Панна Маруся вклала багато своєї праці не тільки під час Каравани, але від шкільної лавки по сьогодні завжди при Катедрі з молоддю в ході, в танцювальній групі, завжди приходить з допомогою відділові Союзу Українок Кн. Ольги в концертових точках, моделюванні та ніколи не відмовилась від жодної праці, особливо при великих громадських імпрезах.

Не дивно, що Маруся активна — вона має з кого брати гарний приклад. Її мама пані В. Лисенко та бабуня Пригорницька є активними членками нашого відділу ім. Кн. Ольги, а зокрема до і під час Каравани.

Наша праця в Каравані увінчалась найкращими успіхами і павільйон Полтава дістав першу нагороду на спеціяльному бенкеті. З великою радістю та гордістю прийняла Маруся Лисинко нагороду-трофей королеви Каравани з рук Зіни Коссар.

Галя Мазуренко

ПОЧАТОК ІСТОРІЇ

Душа прокинеться від пісні і леґенди,
Від м'яти запаху і щебреця криниць,
Від п'ятачку зі зрібла, що на Різдво
Заліплено в вареник,
І від тополі, що росте до неба,
Як на Зелені Свята подивитись горілиць . . .
Душа прокинеться від посвисту нагайки:
Це козаки донські! Арешт дядьків і лайка!
Розбудить душу „Лист до Оксани", —
Лист Драй Хмари
До доні, що в час обшуків
У Києві ховалась під матрац?
Та дівчинка врятована, у Празі
Нам сонату грала
У Русових і грою генія всіх радувала нас!
Так, є слова, „Що в глибині бездонній
Пролежали глухі віки" . . .й роки
Зібрали в пам'яти попалені, останні
Папери й стиск батьківської руки,
Щоб відали нащадки України, й ти,
дитино!
Трагічний шлях дідів, їх стійкість
в час лихий
На початку історії . . .
Бо не глухі, як стіни
До Слова рідного унуки втікачів.
В них дух живий загнаної культури
Перерасте на чужині, як вдома
Травлю, і ворожі мури . . .

В ЮВІЛЕЙНИЙ РІК СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ ПІДТРИМУЙМО НАШ ЖУРНАЛ

Наш журнал „Промінь" є невід'ємною часиною жіночих товариств, зорганізованих у Союзі Українок Канади, він же й є літописом нашого організаційного жіночого життя по цілій Канаді

Журнал привабливий не тільки своїм зовнішним виглядом, але й тематичною різноманітністю. З його сторінок промовляють до нас постаті славних людей від найдавніших часів, аж до сучасности.

Читач знаходить цінний матеріял про письменниць, письменників, поетів, мистців-творців української культури, держави, в тому числі багато видатних жіночих імен вславлених на культурно-освітному полі та організаційному житті нації. Багато статтей в журналі мають надзвичайну вартість, наприклад: стаття Наталії Кобець „По країні наших батьків" з описом та історією певної частини України, про українські Карпати, про стародавнє місто Галич, яке в кінці 12 століття стала столицею Галицького князівства, а також цінні статті науковця-історика Наталії Полонської-Василенко і багато інших.

Такі статті навчають молодше покоління про велич і багатства нашої рідної землі-України та про стародавність культури. Це все свідчить нам про те, що ми маємо свою мову, культууу, яку повинні плекати і зберігати поколіннями.

Наш „Промінь" поміщує цілий ряд матеріялів для різних освітніх вечорів з нагоди річниць письменників, письменниць. Матеріял для свята „Матері", або виховні статті „Батьки і діти" та інше.

В кожному числі є цінний господарський відділ з традиційним печевом. А скільки подано вишивок національного зразку з приміненням їх в теперішньому нашому побуті — все це можна використувати для влаштування вечорниць, на які потрібно запрошувати нашу молодь. Не можна не згадати статтей в англійській мові для тих, хто слабо володіє українською мовою.

А яка ж багата дитяча стірінка, котра служить навчальним матеріялом для мамів і для вчителів, чим закликає нас допомагати рідній Українській Православній Церкві та Рідній Школі в їхньому змаганні за збереження молодшого покоління для українства.

Дуже цінними є поради лікарського характеру з рекомендаціями, особливо для людей старшого віку. Та це є тільки дуже маленька частина поданого матеріялу протягом 17 років.

Читання українського журнала помагає виховувати свідомість жінки-громадянки й жінки-матері на чужині. Він допомагає збереженню рідних українських традицій та звичаїв, які кольоритно виділяють українців серед інших співгромадян Канади, бо в цих звичаях та традиціях збережена тисячолітня культура українського народу.

Наше жіноцтво, в першу чергу, є відповідальним за дальший розвиток журнала та за його підтримку. І через брак зрозуміння значення преси, друкованого слова для жіночих організацій взагалі, а для кожної жінки й матері- — зокрема, наш так цінний журнал не матиме ширшої змоги виконувати своєї праці. Тому дуже було б корисно, щоб відділи Союзу Українок Канади на своїх місячних сходинах присвячували 10-15 хвилин на так звану культурно-освітну і літературну хвилину.

Бажаним було б, щоб членкині передплачували „Промінь', як дарунок при якихось нагодах.

Щоб кожний відділ своїми пожертвами на видавничий фонд „Променя" скріплював фінансову базу журнала.

Бажаним є, щоб кожен відділ Союзу мав би якийсь свій проєкт на потреби журнала, бо ж „Промінь" це — ми самі. Так, наприклад, можна влаштувати спеціяльний освітній вечерок із читанням оповідань, або новель і т. п.

Коротко кажучи, наш журнал „Промінь" є універсальний. Ми повинні гордитися ним.

Написала **Н. Грицина** на основі доповіді Ольги Кульчицької

Ще одна мила несподіванка: під час популярної „Полтавської забави", голова полтавчан п. Іввн Данильченко нагородив Марусю найщирішим привітанням, як „Мисс Полтаву", а пані Наталка Пруненко вручила їй китицю чудових троянд від відділу Союзу Українок ім. Кн. Ольги.

Нашій королеві Марусі від всіх наших членок бажаємо успіхів в дальших студіях та щастя в майбутньому. **М. Б.**

Галина Сенишин

50–ліття трагічної смерти Симона Петлюри Головного Отамана Українських Військ

Сім літер, що палають в слові "Україна",
Сім літер, що вогнем лягли на Монпарнас,
І сім зрадливих куль на вулиці Расіна —
Призначення, мементо й святий наказ.

(Наталія Лівицька Холодна)

— — — —

Так 50 літ тому, 26 травня 1926 року, упало пострілене тіло Симона Петлюри на брук чужої землі. Скритий ворог убив Людину, Героя фізично, але не вдалося йому вбити духа Покійного... Його ідея живе, могутніє, посилюється. І ось уже третє покоління приходить на зміну, щоб ці ідеї, виписані на наших прапорах кров'ю поляглих героїв нести у світ. Піднесений прапор самостійности, соборности своєї незалежної держави, прапор невміручости української нації замайорів і пробудив народ до чину, до величезного подвигу, до боротьби за свої права.

Для мого покоління, що виростало сейчас по тих бурхливих, п'янких роках стихійної революції й визвольних змагань нашої нації — це була подиву-гідна, попросту казкова сторінка історії нашого народу. Це були геройські змагання бути чи не бути українській незалежній державі господарем своєї власної землі. Це героїчне минуле, з безмежною самопосвятою українського вояка, вирощувало почуття патріотизму, захвату, але заразом суму й жалю: Чому саме була невдача, поразка? Чому ця нагода, цей довго-очікуваний момент, коли то здавалось, що Росія, ця потуга на глиняних ногах, як тоді говорили, яка мала при першій ліпшій нагоді розлетітись, а на її руїнах ось так і мали "воскреснути" поневолені народи, не увінчалась успіхом? Чому саме мали сповнитись слова Тараса Шевченка "її окраденую збудять..."!

Революція прийшла й застала не лише наш народ неприготований, але що гірше, провідна верства цього народу, ця інтеліґенція — сметанка народу — цілковито потонула в партійно-філософічних розумуваннях. І саме в цей час на передове місце вибилася людина — незамітна по своїй зовнішности, безпретенсійна, зате характерна, працьовита, з знаменитими здібностями промовця, що уміла

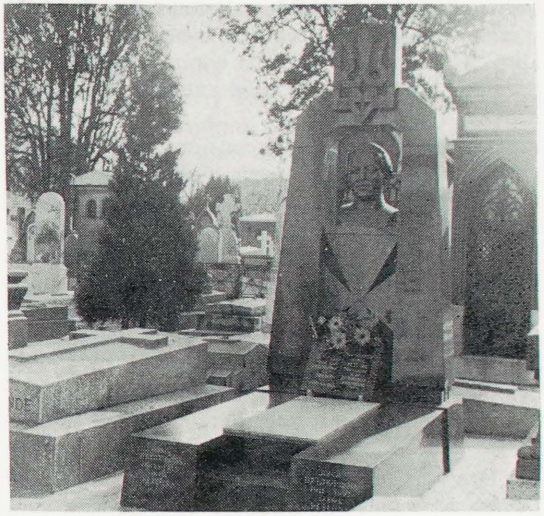

Пам'ятник на могилі Симона Петлюри на цвинтарі в Парижі

захопити маси своїм річевим словом і закликала її до тяжкої боротьби й жертв в ім'я кращого майбутнього. Цією людиною був Симон Васильович Петлюра, якого особиста й політична думка формувалась в редакціях часописів Києва, Львова, Петербурга, Москви й ніхто тоді в цій скромній людині не предвиджував одиниці, що виросте до височин державного мужа великої української революції.

Ця революційна стихія, що опанувала тоді східню Европу, винесла Симона Петлюру почерез земні управління, редакції численних газет як »Українська Жизнь«, »Слово«, »Вільна Україна« та ряд інших, почерез члена Директорії, ув'язнення гетьманським урядом, начальника українського Генерального Військового Управління, на голову Директорії — на провідне становище новопроголошеної української держави, на головного вождя — Отамана українського війська.

Ця людина, яка не мала жодного військового вишколу, була душею й стимулом українського жовніра.

Симон Петлюра розумів значення військової сили й вже на початках своєї громадської діяльности звернув свою увагу на організування й впорядкування українського війська.

Він скерував особливу увагу на командний склад, на невідповідних людей, що опинились на високих посадах революційним шляхом під час повстання. Петлюра розумів, що командирами, начальниками дивізій, полків мусять бути люди фахові. Він закликав на провідні місця українських старшин бувшої російської армії з вищою військовою освітою, з бойовим стажем, що виказали себе твердими з національного боку.

Сл. п. генерал, генерального штабу Володимир Сальський назвав Симона Петлюру "Вождем з Божої ласки".

Вже в 1917-му році Слобідський Кіш Симона Петлюри відзначився в боях проти большевиків, які наступали на Київ зі сходу. В ніч з 14-го на 15-го січня 1918 року вибухло в Києві сильне повстання російських комуністів. З огляду на невистарчальність сил у Києві, був покликаний туди Кіш Симона Петлюри. Завдяки чому це повстання було зліквідоване.

Чому саме підкреслюю ці моменти? — Тодішний провід не розумів важливости свого війська, своєї армії. Революційно - соціялістична партія, так звана РУП, партія соціялдемократична, права й ліва опозиції й інші уважали, що можна осягнути незалежну державу дорогою переговорів, а справа війська це діло другорядне, не таке важне. Цьому фальшивому поняттю й було понесено поразку під Крутами. — Симон Петлюра не належав до фанатиків своєї партії РУП і як здисциплінована одиниця навіть виступив з неї, як прийшло до незрозуміння його загальнодержавницьких ідей.

Провадилась вперта й жорстока боротьба. Успіх був змінний. Вороги: большевики, білогвардійці — з Денікіном на чолі — притягнули своєю агітацією ще війська Антанти на свою сторону й скерували всі свої сили на знищення української армії, яка й так мала свої внутрішні недоліки, брак матеріяльних засобів, одежі, медикаментів, амуніції, а врешті — одного, сталого, ідеологічного проводу, який зумів би отверезити загал від блудної пропаганди большевицьких демагогів.

Еволюційні проголошення універсалів у висліді Військових З'їздів і Трудових Конґресів дійшли нарешті в своїм кульмінаційнім пункті до проголошення — 4-тим універсалом — незалежної, соборної Української держави.

"Було? Чи здавалось?... Чи був то лиш сон?
Хтось ранком застукав до наших вікон.
Вставайте! Виходьте! . . .
Минулась Руїна! Скінчилась неволя!
Живе Україна! . . . Сьогодні воскресла,
Довго-ждана Вкраїнська ДЕРЖАВА!" —

це так відбувалось за словами поета Олеся-Кандиби. — І так ми, молоді юнаки й юначки, собі уявляли цей соняшний, радісний день, якби день Воскресіння . . .

Але цей патріотично бадьорий настрій, так як сон, скоро проминув. Дика навала ворожого війська сунула на Київ. Прийшло до трагічного бою під Крутами, а відтак відвороту від Києва.

Три рази побідні війська Петлюри занимали Київ. Кожного разу свято-софійські дзвони вітали своїх воїнів і кожного разу, при відступі, вони гейби плакали . . .

Цей рух війська — наступ і відступ — запам'ятався мені з безконечних оповідань старшин, які сходилися до нашого помешкання. — Київ, Бердичів, Житомир, Шепетівка, Козятин, Винниця, Жмеринка, Проскурів, Камянець, Миропіль, Новгород - Волинський, Коростень, Перший і Другий Зимові Походи з останнім трагічним епілогом — Базарем. Це ті місця, де відбувалися героїчні бої, зусилля затримати й утривалити проголошену свою незалежну державу.

Сказала я, з останнім трагічним епілогом . . . О, ні! В тих розмовах, зібраних старшин, домінував дух побіди. Доводилось слухати про героїчні подвиги, лише про побіди, виглядало б, побіди до самого кінця . . .

У моїй, тоді дитячій уяві, оповідачі перемінювались у казкових героїв - воїнів, якби звитяжців княжих часів, які в сталевих шоломах і одностроях, зо списами в руках, пішо чи на конях, наступали на ворога . . . При тім, обов'язково, ввижались мені прапори й причувались звуки бойового маршу . . .

А вже найбільше оповідань було про оборону Замостя . . . Бій за місто Замость. Облога . . . Вискок . . . Прорив . . . ПОБІДА . . . Відворот большевицького ватажка Буденного. Скільки зусиль, пережиття, жертв . . . А вся ця подія ввійшла в історію, лише як безіменне "чудо над Вислою", бо вороги не змогли дати признання героїчному змаганню українського вояка.

В критичних моментах, на фронті, з якогось внутрішнього передчуття, з'являвся го-

ловний отаман Симон Петлюра. Пригадую, як згадували, ці його появи... Генерал Марко Безручко, начальник 6-ої Стрілецької Дивізії, звичайно вітав Його різкими словами: "Отамане, чого Ви тут з'явились? Тут же фронт, бій, небезпека..." — Відповідь була проста й так само отверта: "Всюди в критичних моментах я повинен бути". Ця віра в конечність побіди, відвага Головного отамана, а при цьому заохочуючі його слова до бійців вливали нового духа в змучені вже тіла нашого воїна.

Поет Василь Онуфрієнко казав:

"Словом гарячим утому підступну відганяв,
Віру приносив до тих, хто в невіру впадав, —
Двоїлася сила голодних і хворих загонів
І, мов оновлений, воїн у бій виступав".

А бій ішов... Члени Директорії мінялись, не витримували психологічного тиску. Виїжджали за кордон, якби втікали, а Симон Петлюра стояв на своїм становищі. Згаданий поет писав:

"В часи найтяжчі випало прийняти
Йому до рук вітчизни рідний стяг —
Попалений, постріляний, потятий
В нерівних, славних визвольних боях".

І бій ішов а разом з тим використовувались всі можливі дипломатичні зв'язки.

Антанта — на яку покладав великі надії Симон Птлюра, була цілковито непоінформована щодо українського питання. Вона не то що не помагала, але стояла на ворожому становищі до нашої справи. І це було одною з головних причин невдачі наших визвольних змагань. В цей час підвинувся новий союзник — Польща. Виглядало, що поляки, навчившися зі своїх історичних невдач, будуть відповідними партнерами до осягнення спільної мети — незалежности своїх держав.

Прийшло до підпису так званого Варшавського договору, який, властиво, не був ратифікований ні Україною ні Польщею. Цей договір був вже останньою, якби стеблиною, за яку хапається потапаюча людина. Але українська армія не встигла відповідно розгорнути своїх плянів, як зрадливий союзник, при відвороті, інтернував українське військо відбираючи зброю й все устаткування.

Ось тоді здавалось, що вже цілком безвихідне становище... Але Петлюра не здається. Він звертає всю свою енергію на активізування української закордонної політики. Він шукає доріг до зближення з Заходом. Намагається державам Антанти з'ясувати небезпеку російського імперіялізму. Він закликає своє оточення, щоб не пропускало ні однієї нагоди, де б можна було заманіфестувати своє національне ім'я, де можна обзнайомити чужинця українською справою.

В закордонній політиці виявив Симон Петлюра впертість і мудрість керівництва. Завдяки систематичній праці політичних чинників праця була вже скерована в майбутність, щоб у будучині, коли б ми знову потребували допомоги, щоб світ не дивився на нас ворожими чи попросту байдужими очима.

Дорога для Симона Петлюри, провідника української нації на еміграції, простелилась почерез Варшаву, Відень, Будапешт до Парижа. І ось тут у Парижі у скормних еміграційних умовах, де персональні справи стояли далеко позаду, розвинувся центр праці політичного українського осередку. Виглядало, що переможена, знесилена рядом невдач людина з гроном своїх однодумців, які були в такій самій ситуації, нікому нецікаві. Але показалось інакше. Власне цей Переможений і Знесилений став пострахом російських окупантів в Україні. Ім'я Петлюри в Україні стало символом свободи, волі українського народу. — Большевики від початків своєї акції уживали й уживають дотепер психологічної тактики чи попросто психологічної війни. За їхньою пропаґандою в ворожому для них таборі змінюються різні поняття, росте недовір'я, хаос. Дискредитується провідників, підривається до них довір'я. І ось так і Симон Петлюра, а разом з ним і всі ми стали й стаємо до сьогодні жертвами цієї досконалої, ворожої, психологічної тактики. Першим таким фальшивим кличем большевиків, який вони проклямували ще до захоплення влади, була обіцянка "самостійної України". Іншим кличем було гасло: "земля належить народові". Цей клич так оп'янював наших селян, що клич своєї вільної незалежної держави був далекий для них. Відтак слідувало фальшиве насвітлення протижидівських погромів, які були властиво улаштовувані ворожими для нас аґентами, а які, цілком безпідставно були приписані Симонові Петлюрі. Кинуте тоді, для окреслення прихильників Петлюри, ім'я "петлюрівці", мало створити від'ємний настрій в широких масах до ідей, які уосіблював Головний Отаман українських військ. Дальшою про-

паґандивною інтриґою большевиків було невідповідне насвітлення Варшавського договору. Це невідповідне, незгідне з правдою насвітлення довгі роки утруднювало позитивну співпрацю між еміґрацією з Наддніпрянської України й українським населенням Галичини. Незначне число провідних українців в Галичині розуміло цю справу, але загал, під впливом ворожої пропаганди уважав членів уряду УНР зрадниками.

Так працювали вороги для знищення цього маленького, бідного в матеріяльні середники, але кріпкого духом і вірою середовища Української Народної Республіки на чужині. Але це середовище послідовно своєю працею, своєю пресою, своїми дипломатичними стосунками щораз більше проникало в західний дипломатичний світ і в кулюари Об'єднаних Націй і несло правду про жахливе положення українського народу під комуністичним режимом. Симон Петлюра дописував — під різними псевдонімами — до різних газет і провадив велику переписку з приятелями й різними офіційними представниками. Його листи були надхнені оптимізмом і підбадьорювали всіх на дусі. Він висунув ідею утворення організації, об'єднуючи всі, поневолені росіянами, народи. Так постала організація "Прометей", якої центр потому перенісся до Варшави.

Така активність Симона Петлюри непокоїла большевиків у Москві. Для тої ціли вони зорганізували змову на життя Головного Отамана — Президента Української Народної Республіки в екзилі. Уложений ними плян, який, не то що успішно проведено, підіславши в наше середовище відповідно продажну, братовбивчу, юдину душу Михайла Володіна, але що більше, опісля на процесі створено цілковито фальшиве обвинувачення. Вони постарались про безліч свідків: Ґрінберґів, Ґольдштейнів, Сліозберґів, Моцкіних, Тьомкіних і тим подібних, створивши тим паризький комітет оборони Шварцбарта. Вони оголосили вбивцю Шварцбарта героєм жидівської нації й її месником за протижидівські погроми в Україні. Процес набрав невластивого характеру — оборони убитого сл. п. Симона Петлюри від невластивих наклепів. Цей паризький процес здобув світовий розголос. Преса світу мала своїх представників у залі паризького суду присяжних. Приїхали представники уряду УНР з Польщі, Чехословаччини, Швайцарії, але судової оборони з Галичини поляки не пустили. Українців заступав адвокат Кампінкі.

Оборонець Шварцбарта, адвокат Торес, комуніст, надзвичайно спритно використав відповідний момент і попровадив так справу допитів, які вже тривали більше року (від 2 червня 1926 р. — до липня 1927 р.), що відмовився від допиту решти свідків. Його в тім, несподівано для всіх українців, підтримав і адвокат Кампінкі, і тим дав перевагу ворожій обороні.

Професор А. І. Яковлів у своїх споминах пише: "Для кожного безстороннього й неупередженого дослідника було ясно, що вбивство Симона Петлюри було організовано з наказу большевиків їх тайними аґентами й було доконано при безпосередній участі аґента Володіна та червоно-армійця Шварцбарта, при чому Володін грав ролю організатора вбивства в Парижі, а Шварцбарт вбивство доконав при активній допомозі Володіна та інших большевицьких аґентів і прихильників". Але процес виграла большевицька закулісова гра й убивцю Шварцбарта звільнено.

І ось так згинув від руки продажного осібняка Шварцбарта президент Української Народної Республіки на чужині. Всю українську еміґрацію огорнула глибока жалоба. Всі члени тої еміґрації носили чорну опаску на рукаві, тодішню зовнішню ознаку жалоби по втраті найближчого члена родини. Сльози болю й досади потекли з тисяч очей. Впала на брук Парижа молода, 47-літня, невинна людина, людина — міт української державности, а тут нема кари, нема справедливости за доконаний злочин . . .

О, ні, ти не вбила його у Парижі, не вбила,
І спокою в смерті його не знайшла ти собі,
Бо він не один, бо за ним нерозгромлена сила
Людей, загартованих в праці, тяжкій боротьбі.
(В. Онуфріенко)

Клич Симона Петлюри "Держава понад партії!" злився з його ім'ям, а ідея від нікого незалежної української держави — скроплена невинною Його кров'ю й полита кров'ю мільйонів героїв нашого народу, що згинули на полі бою, чи в муках по тюрмах, чи казармах концентраційних таборів далекого Сибіру, чи таки знов від скритої, зрадливої, братовбивчої кулі на вулиці Ротердаму, чи підступної отруї в Мюнхені, чи в лісистім запіллі

УПА — жила, живе й буде жити, бо діти цього знедоленого, але нескореного українського народу розбрились по всьому світі, щоб виконати свою місію-завдання: голосити правду про жахливе життя українського народу в тюрмі народів в так званім Союзі Совєтських Соціялістичних Республік, а властиво в тюрмі Російської імперії.

Слова Симона Петлюри, звернені до тодішньої еміграції, не втратили своєї актуальности й сьогодні. Цитую: "Треба свіжого повітря і ясного світла, щоб розвіяти чад і приглумити безкарність державно нездисциплінованих елементів нашої еміграції..." "Справа здобуття української держави — це справа цілої української нації, а не якоїсь її кляси чи партії — от через що, порозуміння, згода всіх громадських чинників і співпраця є їх умовою, без додержання якої ми не досягнемо своєї державної мети".

Тому сьогодні ми мусимо звернути всю свою увагу на єдність, на співпрацю й ми мусимо виконати наложений на нас обов'язок. Великий ісход нашого народу з нашої батьківщини, якого ми були учасниками, не був лише на те, щоб ми на еміграції гарно й вигідно проживали й хоронили своє мізерне життя. Ми маємо виконати цю певну місію, ми маємо обзнайомити світ з українським народом, його своєрідною культурою, з його самостійницькими стремліннями й з його невміручістю.

Ми мусимо вірити, що світ пізнає облудну пропаґанду й саму облуду російсько-большевицьких кличів і тоді — за словами Івана Франка — настане час:

"Що Ти, Україно, вогнистим видом
Засядеш у народів вільних колі,
Труснеш Кавказ, впережешся Бескидом
І покотиш Чорним морем гомін волі
І глянеш, як хазяїн домовитий
По своїй хаті й по своїм полі."

і саме тоді наш нарід

"В сім'ї великій, в сім'ї вольній, новій
Не забуде пом'янути не злим, тихим словом"

Тебе, Вождю, й всіх своїх героїв!

Доповідь виголошена на Академії в 50-ту річницю трагічної смерти сл. п. Симона Петлюри в Монтреалі.

Монтреал, 28. 5. 1976.

З нагоди 50-літнього Ювілею
Союзу Українок Канади
і його активної діяльности

сердечно вітаємо:

ЦЕНТРАЛЮ С.У.К., ПРОВІНЦІЙНІ ЕКЗЕКУТИВИ, РЕДАКЦІЮ „ПРОМЕНЯ"
та ПРОВІД і ЧЛЕНСТВО
УСІХ ВІДДІЛІВ.

50-ліття ідейної праці, це світла подія у житті організованого жіноцтва. Благослови нас Боже у дальшу путь.

Дбаймо, щоб наша організація все зростала і зміцнювалася. — Щоб наша невсипуща праця увінчалася успіхами на честь і користь українського народу.

Відділ ім. Княгині Ольги
в Лашін, Квебек

З нагоди Золотого Ювілею
50-ліття
Союзу Українок Канади

щиро вітаю

Центральний провід, працівників журнала „Промінь", все членство по відділах і бажаю найбільших успіхів у майбутньому.

Складаю дар $50.00 — по одному долярові за кожний рік, щоб зростала наша праця і наш журнал.

П. Матвійчук, Брендон, Ман.

МУЗЕЙНІ ВІСТІ

МУЗЕЙ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

З. Орест

Курси Музею Союзу Українок

Під час зимового сезону від жовтня 1975 р. до березня 1976 р., Музей Українського Мистецтва і Культури Союзу Українок із порозумінням „Карлтон Комюніті Каледж" міста Саскатуну, організував ряд курсів практичного зайняття (ворк шопс), в яких брало участь поважне число осіб українського громадсько-церковного життя міста Саскатуну.

Метою цих курсів було: щоб пожвавити суспільно-громадську працю та ознайомити більше теоретично-практичні зайняття в ділянці українського традиційного народнього мистецтва, яке має свої відмінні засади в проєктуванню (дезайн) символіки, як також пристосування цих форм до модерних часів нашого культурного життя, яке пов'язане з мозаїкою канадської народньої культури. Для теоретичного навчання, учасники цих курсів вивчали деякі експонати Головного Музею, в ціллях ознайомитись з технікою проєктування та різними історичними даними про їхнє походження відносно географічного розположення, не тільки земель України, але також і Канади, де вони знайшли свій сталий осідок нашого поселення. Всі викладачі курсів були заанґажовані з рамени Музею Українського Мистецтва і Культури міста Саскатуну.

В українській народній творчості, писанка займає також одну із багатьох відтинків українського фольклору і тому-то недаром поширилась в різних частинах Канади та своїм проєктуванням і ритмічними кольорами полонила і багатьох наших співмешканців англо-саксонського походження. Дві основні початкуючі кляси а одна на вищому рівні відносно української писанки, були проваджені на тих курсах під інструкторським керівництвом пань: Лесі Николайчук, Марії Кіщук та Ірени Юрашак. Учасники курсів запізнались з основними початкуючими родами воскової техніки, як також із проєктуванням традиційної символіки та фольклорної характеристики взорів поодиноких районів України. Очевидно, що вивчання курсантами кольориту являється також важливим чинником в проєктуванні розпису.

Два курси української кераміки були також проведені заходами Музею. Пані Сесілія Качковська, як викладач керамічного мистецтва, провела з учасниками практичні форми виробів кераміки із типічними гуцульськими та трипільськими взорами розпису, який відноситься до нашої глибокої давними.

Курсанти вивчали технічний стиль тих розписів як також і проєктування формів скитських посуд.

Курси вишиття були проваджені під інструкторським керівництвом пань: Лесі Фотій, Оливії Козорів та Парані Турецької. На цих курсах учасники запізнались із хрестиковим стилем, Яворівкою, гладиною та низиною.

Учасники мали нагоду вивчати ці всі роди технічного рукоділля у практичний спосіб. Вони студіювали також музейні експонати вишивок та їхні історичні епохи розвитку, кольори та символіку праць народнього мистецтва. Кольорові діяпозитиви (слайдс) служили до помочі у вивчанню українського мистецького рукоділля та історії.

Такі роди праць із нашого народнього мистецтва треба зачислити до дуже позитивних явищ нашого українського активного життя і направду треба дати кредит кураторці Музею панні Линді Лазарович, всім учасникам та проводові нашого Музею Союзу Українок, за організацію таких вишкільних процесів в ділянці народнього рукоділля. Така активна праця, а останньо участь нашого Музею в започаткуванні курсів української вишивки та килимарства в Школі Красного Мистецтва в Бенф, Альберта, поставлять напевно наш Музей Українського Мистецтва і Культури на вищий ступінь канадських установ.

Отож із набуттям та переходом до нового будинку, нам буде відкритий світ в краще майбутнє нашого мистецького розвитку.

ПОЖЕРТВИ НА БУДОВУ МУЗЕЮ

Анна Крепякевич — Чилівек, Б. К.	$500.00
Пані Ліз Лин і Мішеліне — Камлупс, Б. К.	25.00
Петро Олексій — Агаззіс, Б. К.	25.00
Відділ СУК ім. Л. Українки — Агаззіс	50.00
Галина Симчич — Вернон	100.00
Едмонтон, Алта.	
Розалія Ґовда (в пам'ять Павла Ткачука)	25.00
Катерина Міськів (в пам'ять Павла Ткачука)	5.00
Давфин, Ман.	
Оля Кізь	25.00
СУМК (старший)	25.00
Т.У.С.	25.00
У.Г.П.Ц. св. Юрія	50.00
Відділ ім. Л. Українки	500.00
П-во Н. Швець	25.00
Параска Слижук	75.00
Тіна Симчич	35.00
Тіна Маловська	30.00
П-во Петро Лесишин	10.00
Марія Білоус	10.00
Павліна Рубашевська	5.00
Кароліна Дуткевич	10.00
Олена Симчич	25.00
П-во Іван Дух	10.00
Марія Слижук	25.00
Панна Марія Слижук	25.00
Юстина Дух	10.00
Пані Іван Скакун	5.00
Марія Кульбаба	5.00
Анастасія Возьний	5.00
Емілія Шевчук	10.00
Ліна Лос	5.00
Вінніпеґ, Ман.	
П-во І. Грабчак	10.00
П-во В. Ігнаш	10.00
П-во Е. Угринюк	10.00
Марія Марко	90.00
Анна Вахняк	5.00
Д. Мікоскі	20.00
А. Вишневецька	25.00
К. Креп'якевич	20.00
М. Левицька	25.00
П-во Никола Влад	10.00
Д-р і пані Ізидор Глинка	100.00
Проф. і пані П. А. Кондра	50.00
П-во Іван Г. Карасевич	40.00
П-во М. Кревецькі	25.00
Пані С. Кушнір	25.00
Д-р Одарка Троскі	25.00
Добр. А. Міненко	10.00
Д-р і пані Павло Закус	100.00
Наталія Когуська	100.00
Соня Бейзик	25.00
Пані П. Креп'якевич	10.00
П-во Фелікс Тесарські	10.00
П-во М. А. Негрич	50.00
П-во Михайло Бобій	20.00
П-во Нестор Богонос	10.00
П-во Андрій Креп'якевич	10.00
Марія Мандзюк	20.00
Відділ Т.У.С. — Йорктон, Саск.	250.00
Добр. М. Гребенюк — Саскатун, Саск.	25.00
Відділ при Громаді Всіх Святих — в Саскатуні	300.00
П-во Іван Пернаровські — Саскатун, Саск.	25.00
(в пам'ять Павла Ткачука)	
Пані С. Михасів — Кемсек, Саск.	5.00
(в пам'ять Павла Ткачука)	
Меланя Бур'яник — Торонто, Онт.	10.00
(в пам'ять Павла Ткачука)	
Філія Музею Мистецтва і Культури СУК, Едмонтон	100.00
(в пам'ять Павла Ткачука)	
Відділ ім. О. Басарабової — Васетна, Алта.	50.00
Відділ ім. Св. Ольги — Вегревил, Алта.	100.00
Панна Стефанія Іванів — Стирджис, Саск.	10.00
Текля Кудрик — Ватсон, Саск.	50.00
Софія Собальська — Ватсон, Саск.	10.00
Відділ ім. Л. Українки — Стирджис, Саск.	50.00
Відділ ім. Доньки України — Ріджайна, Саск.	500.00
Відділ ім. О. Басарабової — Вакав, Саск.	100.00
Меланя Пігач — Саскатун, Саск.	100.00
П-во Григорій Д. Стратійчук — Сван Рівер, Ман.	50.00
Відділ ім. Л. Українки — Брентфорд, Онт.	50.00
Марія Гавриш — Едмонтон	100.00
Катерина Гавриш — Едмонтон	35.00
Марія Винничук — Едмонтон	25.00

За Раду Музейної Фундації
Соня Стратійчук

—•—

У виказі пожертв на Муз. Фундацію в ч. 7 було написано — П-во Н. Панчишин, а має бути — П-во Маріян Панчишин, Едмонтон — $20.00.

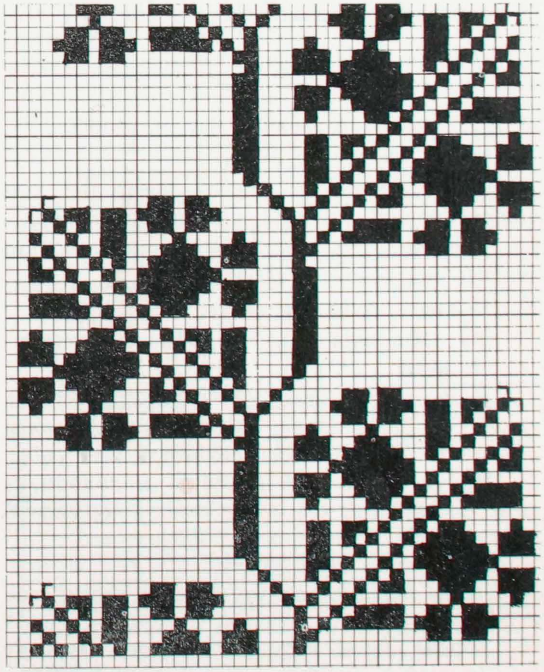

Буковинський взір з села Шкея, повіт Сучава, виконаний хрестиковим стібом в одній красці ниток.
Музей С.У.К., Східна Філія

Уляна Кравченко

СПОГАДИ УЧИТЕЛЬКИ

(Докінчення)

Німці консервативні: привикли тут, що діти вчилися в українській школі, дома говорили по-німецьки, а з сусідами по-українськи, тепер були огірчені зміною викладової мови. Всі пані Вільгельміни й Елізи говорили, щоб дальше було, як бувало. Хай все залишається, треба далі продовжувати говорити по-українськи — це була наша спільна турбота, і наші міщани були консервативні: тоді не хотіли зміняти мови і одягу на панський міський.

Часом при тих оглядинах стрінуу панотця Дзеровича.

Звертаю увагу, що Бібрка не має читальні "Просвіти", та прошу, щоб поки що дозволив отворити читальню в будинку, де була колись церковна школа.

Лишається ще оглянути Загір'я ген до жидівського цвинтаря й дороги до села Стрілок.

А час минає скоро. Весна скінчилася. Я зі здивуванням побачила косарів на великій луці Козакевичів . . . Не стало золотих козельців, синіх незабудок ні стрічастих яснівців, що їх тут дітвора називає „бузьків вогонь".

XV

Наближається гарячий час — жнива.

Кінець шкільного року.

Серед труднощів, ріжних невзгодин кінчиться перший рік моєї шкільної практики.

Шкільний рік 1881-2 минув, як вода, що спливає по лотоках: скоро-скоро.

Дивлюся, думаю . . .

Рік обов'язків . . . Чи добре сповнених:

Не знаю . . .

Не маю тут нікого, хто б порадив, сказав слово . . . Знаю тільки, що я бажала сповняти обов'язки добре, робила, що могла і як уміла.

Минув і рік моєї крилатої молодості, з якою добре мені, яка сягом своїх крил рада б обняти все . . . яка прощає, забуває зло . . .

Надійшов і день іспиту.

Панна Маня, вчителька першої кляси, стає перша до попису.

Убрана, як модель найновішого журналу мод, в легкій рожевій сукні, декольтованій в квадрати в білих рукавичках, зі штучними цвітами в припудрованому волоссю.

З усміхом зверталася туди, де позасідали ріжні впливові матадори з урядничої верстви.

Діти тільки дуже несміло, тихо стали складати букви у слова: а котре певніше читало, сувало пальці вище то нижче по книжці: читало з пам'яті.

Вона, учителька, не добачувала того. І в численні до двадцять, що для першаків було обов'язкове, помилялися, і чисел не уміли написати.

На усміхи учительки ніхто не відповідав усміхом. Звичайно, тут хами, міщани засідали, а вони на красі не розуміються.

Ні для дітвори, ні для пані учительки ніхто не знайшов слова признання.

Зате хтось із гостей досить голосно заприметив:

— Декольтована красота зі штучними цвітами і рум'янцями на лиці не повинна стояти перед дітьми, учити їх правди життя . . .

Тепер треба було до іспитової залі впровадити мою другу клясу. Я схвильована більше, ніж у дні своєї матури, бо тут доводиться доказати, чого научилися діти, нам повірені. Священик, котрий либонь заприметив моє збентеження, приговорює, сміється: „Нічого не поможе. Тепер ви, паннунцю, мусите дати доказ вашої праці, треба перейти огневу пробу . . ."

Діти чекали в бічній залі, всі чисто одягнені. Дівчатка в барвінкових віночках, в мережаних вишиваних сорочках власної роботи. Після збірної молитви священик питає релігію. Бачу, що діти відповідають добре і сміло. І без тривоги беру з дітьми уступ із їхньої читанки: „Збіжжя", начеб я була сама в клясі на щоденній годині. Діти розпізнавали з природних зразків всілякі роди збіжжя і вміли відповісти на питання практичного пристосування. Родичі міщани, для котрих рільництво було тут таки найважнішою справою, слухали уважно, що дітвора знає про збіжжя. Дехто сам питав або сказав дітям дещо зі свого досвіду.

Після вимогів тодішніх іспитів треба було вже в другій клясі питати з граматики і рахунків, а також із бувальщини, і, замість передп'ястовських леґенд, діти оповідали про княгиню Ольгу і хрещення Русі.

Та тут мої товариші спробували ще раз мені докучити: посідали між дітворою і начеб зі щирою допомогою підповідають не влучно; властиво, хотіли публіці показати, що діти самі не вміють відповідати.

Та я подякувала панам за поміч і просила, щоб усіли між гістьми та не баламутили дітвори.

На закінчення — деклямація і спів, оглядини вистави робіт і задач, і діти дістали від предсідника нагороди: гарні книжечки і образці. Мені дісталася подяка родичів міщан і предсідника шкільної місцевої ради.

День побіди. Жнива з цілорічної праці на ниві шкільництва.

**
*

У відповідь на звідомлення з іспиту, з волею опінії, перенесла рада шкільна окружна панну Маню й усіх моїх товаришів. Пан Супрун повторив ще свою сповідь. Чи ж я могла щось інше сказати тій людині, як звернути його до праці?

Від'їжджаючи, прислав мені свій пам'ятник: двадцять аркушів, дрібно записаних. Хоч українець, писав по-польськи, з тих самих причин, що й Гордієнко.

На першій картині читаю: „Кілька хвилин з життя нещасливого, присвячені в честь вічної вірности моїй найдорожчій, котра своїм блиском затьмарила всі зорі на небозводі, чаром перевищила квіти і солов'їв". Я це перечитала і кинула памятник між старі рукописи, папери. Читати вже не було в мене настрою ні часу . . .

Верх пересади . . .

Для панни Мані перенесення прийшов в сам час, гадаю, може, й пожадане. Через скандал вона тут більше неможлива. Перед іспитом спровадилася до панства касирів. Пан касир хотів мати учительку для доні, хоч дитина мала щойно п'ять літ. Пан касир був, мабуть, сам інтересований, бо побив і викинув котрогось із поклонників, що вікном дістався вночі до покою панни Мані. Пані касирова ще тієї ночі викинула всякі коробочки, пуделка і куфри панни Мані.

З цілого елегантного шкільного збору лишилася тільки я. Свобідно під час ферій продовжую свої студії, порядкую записки, очікую нових товаришів, а з ними враз нових досвідів.

Як воно дальше не було б, здається, запалу до праці не страчу . . .

Два роки пізніше, коли бував у мене Франко, з моїми рукописами забрав і той зшиток пана Супруна.

Я щойно тоді, коли Франко звернув увагу на картки, писані Супруном, перечитала їх, на жаль, пізно. Не знаю, чи, може, справді і він скінчив, як Вертер. В учительськім списку не було більш його імені. Шукали, писали за ним тутешні купці, найбільше кравець Туна, в котрого пан Супрун у днях манії убиратися брав гарнітури. Але нічого про нього не довідався.

Досада, хоч і жаль людей, що не вміють виповнити життя. Незважаючи на мою довголітню блуканину, лист зберігся, хоч багато з моїх рукописів пропало. Може, через слова Франка, одного з мужів Плутарха, як пан Супрун називав літератів, я зберегла той лист . . .

Про товариша з першого курсу п. Гордієнка згадує Франко у своєму листі „був у мене Гордієнко, великий Ваш полклонник . . ."

Бачила я ще Гордієнка, коли була учителькою в Дрогобицькому окрузі.

Для нашої літератури таки нічого не зробив.

ВІДДІЛ ІМ. С. СТЕЧИШИН

у Келовна, Саск.

З нагоди 50-ліття Союзу Українок Канади щиро вітаємо Централю, всіх Членок по відділах цієї активної організації.

Поможи нам, Боже, щоб ми далі спільно працювали для добра нашої Православної Церкви і зросту нашої культури.

Бажаємо щастя, здоров'я на многії літа.

Дора Марцишин, голова — **Зеновія Талпаш,** секр.

ВІДДІЛ ІМ. ОЛЬГИ КОБИЛЯНСЬКОЇ

в Чиливек, Бр. Колюмбія,

сердечно вітає

Централю Союзу Українок Канади і всіх членок цієї організації.

З нагоди 50-літнього ювілею бажаємо всього добра нашому проводові та всьому членству за пророблену півстолітню працю для Церкви та збереження нашої культури.

Бажаємо успіхів і многих літ!

Розалія Григірчук, голова — **Анна Крипякевич,** секр.

Володимир Пенюк

Перед закінченням шкільного року відбувся в Гамільтоні в Джон Ей Мекдоналд Середній, турнір волей бол, в якому брали участь грачі (мішані, хлопці і дівчата). В змаганнях брали участь дружини Гамільтону, Торонта, Виндзору, Ошави, Оттави й Монтреалу.

(а) Торонто — одна з двох дружин виграла першу нагороду.

(б) Першу найвищу нагороду, як найбільш цінний і здібний гравець одержав Володимир Пенюк з Гамільтону.

(ц) Першу найвищу нагороду, як найбільш цінна і здібна була відзначена Таня Климашко з Гамільтону.

Нагороди й трофеї виграчам вручали на бенкеті СУМК: Тарас Кушнір — голова СК СУМК, Михайло Німчук — голова відділу ТУС у Гамільтоні і Йоанна Німчук.

Володимир Пенюк був також чемпіоном 1971-72 р. у своїй школі (Мост Велюбл Плеєр). 1972-73 р. найбільш цінним грачем у бескет бол. 1975-76 р. в середній школі Шервуд він грав фут бол, бескет бол „трек анд філд", а в бескет бол виграв першенство.

Володимир Пенюк це син наших гамільтонських громадян — п-ва Івана і Наді Пенюків, які можуть бути горді за свого сина, бо він не тільки здібний спортовець, але й не менше пильний студент у школах. Володимир скінчив 10 клясу української школи і в державній школі буде у 13-тій клясі.

Ґратулюємо і бажаємо Володирові дальших блискучих успіхів. **С. П. Климашко**

Марко Семенюк здобув високі нагороди

У Всеканадських змаганнях природничих наук в Брендоні, 22 травня ц. р. Марко Семенюк, студент з Гамільтону одержав чотири нагороди в науці знання біології.

Марко був одним з трьох з цілої Канади, які одержали найвищі нагороди від Шелл Кенеда. Ці нагороди виплачують формою видатків подорожі до Англії, до Інтернаціонального семінару.

Минулого року Марко одержав стипендію до МкМестер університету в сумі $300.00 за проєкт в МкМестер університеті в дослідах над курячими зародками. Перед минулим роком

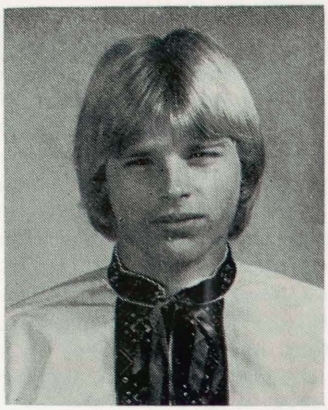

Володимир Пенюк

вигравши найвищу нагороду Дофаско в ділянці морських водоростей, був висланий разом із своєю лабораторією до інтернаціональної наукової виставки в Сан Дієґо, Каліфорнія. Повернувш додому дістав запрошення від НАСА (NASA), де він пояснив свій проєкт.

Цікаво буде відмітити, щоб брат Марка Алфред Євген закінчив ц. р. в м. квітні з відзначенням Ніяґара Парк Комісіон Колеґію Гортикультури і дістав відповідальну посаду адміністратора Модерн Ґарден Сентер в Оттаві. ві.

Марко і Алфред Євген це сини відомих громадян Алфреда і д-р Галини Семенюків у Гамільтоні. Д-р Галя Семенюк викладала російську мову й літературу в МекМестер університеті, навчала на Літніх Українських Курсах в Інституті Св. Володимира та курс української мови для дорослих у Скот Парк Каліджет у Гамільтоні. Обидва сини — Марко і Алфред Євген були питомцями Інституту Св. Володимира в Торонті, де доповнювали своє знання української мови.

С. П.К.

ВІДДІЛ ІМ. КНЯГИНІ ОЛЬГИ

в Айтуні. Саск.

щиро вітає Централю Союзу Українок Канади, всі відділи і членство з нагоди 50-ліття нашої організації. Висловлюємо признання проводові за працю в минуломуі бажаємо успіхів у майбутньому.

Відійшла одна з перших

Великим смутком зустріло членство Союзу Українок Канади вістку про відхід добр. Ольги Савчук, одної з перших і заслужених провідниць нашої організації, дружини Впреп. Архипресв. о. д-ра Савчука, яка упокоїлася 15 червня 1976 року у Вінніпеґу.

Народилась Ольга Савчук (з дому Найлс) в містечку Бредоні, в Ман., а виростала в околиці Ґудів, куди переїхала ще в дитячім віці з родичами. Тут вона навчалась в початковій школі. Вищу освіту здобула в Саскатуні, де була питомкою Інституту П. Могили в Саскатуні. По закінченні педагогічні освіти в Саскатуні, учителювала в українських осередках в Саскачевані. 1920 року вийшла заміж за о. д-ра С. В. Савчука. Від 1924 року жила у Вінніпеґу. Тут о. д-р С. В. Савчук був на позиції голови президії Консисторії УГПЦК.

Тому життєві дороги добр. Ольги Савчук так тісно пов'язані з громадським рухом, справами церковними і народніми у багатьох ділянках життя. В історії Союзу Українок Канади добр. Ольга Савчук займає одно з почесних місць від початків першого з'їзду 1926 року дотепер. Вона ніколи не переставала цікавитись життям організації і по можности своїх обставин віддавала їй свою цінну працю. Кілька разів була нагороджена почесним членством.

Хай цих кілька скромних рядків ляжуть білою квіткою на її свіжу могилу.

Замість квіток на свіжу могилу високошанованої добродійки Ольги Савчук — піонерки й щирої працівниці на ниві церковно-громадського життя в Канаді, складаємо в її світлу пам'ять $10.00 на пресовий фонд журнала „Промінь", а засмученому мужеві — Всеч. Отцеві д-рові С. Савчукові з всією родиною висловлюємо найщиріші співчуття.

За Об'єднання Добродійок — дружин священиків УГПЦК
Ю. Лучак, голова **Г. Слюзар,** секр.

— — — — —

Відділ ім. Лесі Українки в Давфині замість китиці квітів на свіжу могилу світлої пам'яти Добр. Ольги Савчук складає $10.00 на журнал „Промінь".

Членки відділу висловлюють глибоке співчуття Архипресв. д-рові С. В. Савчукові і родині.

За відділ — Марія Білоус, секр.

— — — — —

У світлу пам'ять добродійки-піонерки, бл. п. Ольги Савчук, яка впокоїлась 15 червня 1976 року в Вінніпезі, сплітаємо з нев'янучих квіток на її свіжу могилу вінок, складаючи $25.00 на пресовий фонд нашого „Променя". Хай добрий і незабутній спомин св. п. трудолюбивої Добродійки остане назавжди між нами!

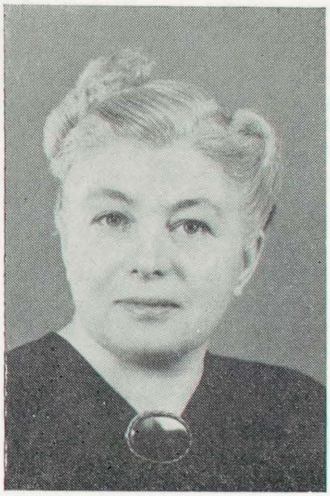

Добр. Ольга Савчук

Отцеві Архипресвітерові д-рові С. В. Савчукові висловлюємо глибоке співчуття з приводу втрати вірного життєвого друга, а дітям і внукам по втраті дорогої матері й бабусі.

Вічна їй Пам'ять!

За відділ Союзу Українок
ім. Марії Маркович у Канорі, Саск.
Павля Данильчук, голова **Ольга Бойчук,** рекорд. секр.

— — — — —

Кладемо китицю нев'янучих квітів на свіжу могилу дорогої добр. Ольги Савчук, провідної й заслуженої членки Союзу Українок Канади, співробітниці філії Музею і незабутньої приятельки, яка відійшла у Вічність 15 червня 1976 року, в її світлу пам'ять складаємо $10.00 на журнал „Промінь".

Впреп. о. д-рові С. В. Савчукові та всій його родині висловлюємо найщиріше і глибоке співчуття.

Андрій і Ангелина Павлики

— — — — —

Управа Манітобської Філії Музею Союзу Українок Канади кладе нев'янучий вінок з найкращих квітів на свіжу могилу улюбленої добр. Ольги Савчук, провідної членки Союзу Українок Канади, одної з основоположниць і довголітньої секретарки Музейної Філії, яка упокоїлась 15 червня 1976 року, в її світлу пам'ять складає $10.00 на журнал „Промінь".

Впреп. о. д-рові С. В. Савчукові та всій родині висловлює глибоке співчуття.

За Філію Музею
Ангелина Павлик, голова

— — — — —

НЕВ'ЯНУЧИЙ ВІНЕЦЬ

У світлу пам'ять Добродійок — бл. п. ПАРАСКЕВІЇ ФЕДАК, яка впокоїлася в Бозі 19 квітня 1976 року в Гамільтоні, Онт. й бл. п. ОЛЬГИ САВЧУК, яка впокоїлась в Бозі 15 червня 1976 року в Вінніпеґу, Ман. — на їх свіжі могили їх посестри сплітають вінок з нев'янучих квіток, складаючи $30.00 на журнал „Промінь".

По трудолюбивій і відданій праці для своєї Церкзи й Народу хай Всемилостивий Господь винагородить їх Небесним Царством, де вже немає ні смутку, ні журби але життя безконечне. ВІЧНА ЇМ ПАМ'ЯТЬ!

Обидвом Отцям: Митратові В. Федакові й Архипресвітерові д-рові С. В. Савчукові та їхнім Родинам висловлюємо наші глибокі співчуття.

Добродійки Йорктонської Місійної Округи, Саск.:
Марія Шадурська, Галя Зузак, Ольга Бойчук, Анна Пук, Єлисавета Кокорудз і Е. Олесюк

— — — — —

Бл. пам. ОЛЬГА САВЧУК

Дружини Священики Західньої Єпархії кладуть китицю нев'янучих квітів на свіжу могилу бл. пам. Добродійки Ольги Савчук.

Докторові Архипресвітерові о. Семенові Савчукові і його Родині висловлюємо наші глибокі співчуття.

Представниця добродійок Західньої Єпархії,
Надя Крищук

— — — — —

Бл. пам. ПАРАСКЕВІЯ ФЕДАК

Дружини Священиків Західньої Єпархії кладуть китицю нев'янучих квітів на могилу бл. п. Добродійки Параскевії Федак.

Отцеві, Митрофорному Протоєрееві Василеві ФЕДАКОВІ і його Родині висловлюємо наші глибокі співчуття.

Представниця добродійок Західньої Єпархії,
Надя Крищук

Добродійки Західньої Єпархії, на нев'янучі вінки у св. пам'ять добр. Ольги Савчук і добр. Параскевії Федак склали $120.00 на прес. фонд журнала „Промінь".

— — — — —

Складаємо нев'янучий вінок на свіжу могилу бл. п. Ольги Андрущак, довголітньої членки та бувшої голови Пров. Екзекутиви на Саскачеван, яка упокоїлась 17 липня 1976 р. Спочивай, дорога сестро, по своїм трудолюбивім житті для добра українського жіноцтва і народу взагалі.

Складаючи квіти висилаємо $10.00 на журнал „Промінь" у світлу пам'ять покійної.

Мужеві Федорові і родині висловлюємо глибоке співчуття.

За Пров. Екззекутиву на Саскачеван у Саскатуні:
Емілія Табашнюк — голова Тетяна Гарбар — секр.

— — — — —

Складаємо нев'янучий вінок з найкращих квітів на свіжу могилу нашої дорогої провідниці Союзу Українок у нашій околиці і провінції, бл. п. Ольги Андрущак, яка упокоїлась у такім молодім віці у Саскатуні, в її світлу пам'ять складаємо $15.00 на журнал „Промінь".

Членки відділу ім. О. Кобилянської у Витков

ВІДДІЛ ДОНЬКИ УКРАЇНИ
в Реджайні, Саск.

щиро вітає:

Централю Союзу Українок Канади, всі місцеві Відділи, їхні проводи, нашу шановну редакторку Наталію Когуську;

З НАГОДИ 50-ЛІТНЬОГО ЮВІЛЕЮ.

Висловлюємо глибоке признання нашому проводові і членству за проороблену півстолітню працю на розвиток і добробут нашої Церкви і нашого суспільства.

Бажаємо дальшого успішного розвитку в майбутньому, а перед світлою пам'яттю наших Піонерок-основательок низько клонимо голови в пошані за їх дороговкази і заслуги.

О. Патрилюк, голова **К. Пасєка,** секр.

ВІДДІЛ СОЮЗУ УКРАЇНОК
при Церкві Св. Андрея
в Едмонтоні

щиро вітає

центральний провід і все членство

Союзу Українок Канади

з нагоди його

50-літнього ювілею

Бажаємо світлих успіхів на наступник 50 літ.

За ВІДДІЛ

Вікторія Жуковська, голова

Відійшов один з провідних

БУВШИЙ ГОЛОВА ДИРЕКЦІЇ ІНСТИТУТУ

В вівторок, 27 квітня 1976 року, в оточенні своєї родини раптово відійшов у вічність Павло Ткачук — загально відомий громадський діяч з Саскатуну. Життєвий шлях пок. Павла був повний відданої праці для свого народу — як і шлях кожного свідомого українця, що вийшов з рідного краю не для пошукування кращого й вигідного життя, але для продовження боротьби за волю свого народу і за його правду.

Народився Павло Ткачук 27 грудня 1903, в Херсонщині, недалеко м. Миколаєва. В рідному місті закінчив початкову освіту та почав навчатися в середній технічній школі цукроварної промисловости, коли буря визвольної боротьби перервала його науку. Молодий Павло шістнадцяти-літнім юнаком вступає в ряди Української Армії й бере участь в її тяжкій нерівній боротьбі за волю свого народу. З відходом Уряду й Армії УНР за межі України, Павло Ткачук, на наказ своєї команди, залишається з особливими завданнями в Україні, але в 1923 р. змушений покинути рідну землю, переслідуваний ворогами.

В році 1931 Павло Ткачук одружився з Марією з роду Янішевських. По короткому часі молода пара переноситься на постійне проживання до Саскатуну, де відкривають власну українську книгарню — першу таку книгарню в цьому місті. А з книгарнею тісно в'яжеться видавнича діяльність Павла Ткачука, що був завжди свідомий великої потреби освіти для свого народу, а особливо для молоді. Його заходами і стараннями були видані різні виховні програми, збірники народніх і церковних пісень, зразки українського вишиття та ін. Він вперше видав повний збірник творів Леонтовича та чудовий збірник пісень Гайворонського для молоді.

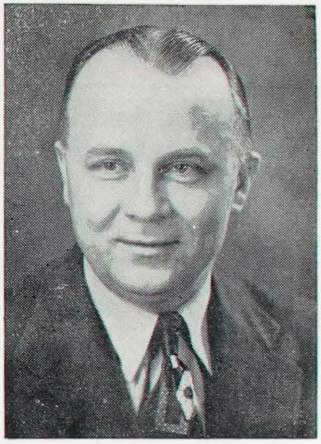

Павло Ткачук

Одночасно Павло повністю пірнає в усі ділянки українського церковного і громадського життя в Саскатуні. Разом зі своєю дружиною вони беруть активну участь у народньому й церковному хорах, драматичних гуртках, в житті української православної громади й Українського Народного Дому та Інституту ім. Петра Могили. Павло був двічі головою української православної громади й довгі роки членом її управи. Також двічі був головою дирекції Інституту ім. П. Могили і членом дирекції через довгі роки. Був великим пропаґатором і довголітнім головою Української Кредитової Спілки в Саскатуні.

З бюлетену „Голос Інституту"

ВІДБУДУТЬСЯ ОКРУЖНІ З'ЇЗДИ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ В МАНІТОБІ

Овкборн — 26 вересня 1976.
Роблин — 3 жовтня 1976.
Толстой — дата ще не вирішена.

На панелі будуть обговорюватись наступні справи:

1. **РУШ — наші рідні школи.**
2. **Структура СУС.**
3. **СУМК — праця і проблеми.**
4. **Головний музей та його філії.**

Просимо наше громадянство численно прибути на ці важливі наради.

За Ман. Екзекутиву Союзу Українок Канади
Марія Мандзюк, голова Докія Черевик, кор. секр.

ВІДДІЛ ІМ. ОЛЬГИ КОБИЛЯНСЬКОЇ
в Шіго, Саск.

вітає Централю і всіх членок по відділах
З НАГОДИ 50-ЛІТНЬОГО ЮВІЛЕЮ
СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ.

Бажаємо успіхів у майбутньому.

Катерина Рудей, голова — **Анна Парнета,** секр.

СЛАВНІ УКРАЇНСЬКІ АРТИСТИ З КИЄВА І ЛЬВОВА НА КОНЦЕРТНИХ ВИСТУПАХ У КАНАДСЬКИХ МІСТАХ

ОЛЕКСАНДЕР ВРАБЕЛЬ — драматичний баритон, соліст Львівського державного театру опери та балету ім. І. Я. Франка.

МАРІЯ СТЕФ'ЮК — сопрано-кольоратура, солістка Київського державного театру опери та балету ім. Т. Г. Шевченка.

ГАЛИНА ПАТОРЖИНСЬКА — концертмайстер, доцент Київської консерваторії ім. Петра Чайковського, буде акомпаньювати на фортепіяно для артистів.

ЮРІЙ ДЕМЧУК — бас-бандурист, соліст Київської державної філармонії — він співає і сам собі акомпаньює на бандурі.

ЛАСКАВО ПРОСИМО ЛЮБИТЕЛІВ ВОКАЛЬНОГО І МУЗИЧНОГО МИСТЕЦТВА ПРИБУТИ ГРОМАДНО НА КОНЦЕРТИ СЛАВНИХ УКРАЇНСЬКИХ АРТИСТІВ З РІДНИХ ЗЕМЕЛЬ УКРАЇНИ І ПОСЛУХАТИ ТА НАЛЮБУВАТИСЬ МИЛОЗВУЧНИМ-ЧАРІВНИМ СПІВОМ І МУЗИКОЮ НАШИХ УЛЮБЛЕНИХ „АМБАСАДОРІВ" УКРАЇНСЬКОЇ КУЛЬТУРИ. ПОДБАЙТЕ ПРО ТЕ, ЩОБ ВАШІ ДІТИ І ВНУКИ БУЛИ ПРИСУТНІ НА КОНЦЕРТАХ, І, ЩОБ ВАШІ ДІТИ ЗАПРОСИЛИ СВОЇХ ШКІЛЬНИХ УЧИТЕЛІВ ЧИ ПРОФЕСОРІВ НА КОНЦЕРТИ УКРАЇНСЬКИХ АРТИСТІВ.

КОНЦЕРТИ ВІДБУДУТЬСЯ В ТАКИХ МІСЦЕВОСТЯХ:

TORONTO — EATON AUDITORIUM
Saturday, November 6th — 8:00 P. M.
For information phone — 844-7300

HAMILTON — HAMILTON PLACE

VANCOUVER — QUEEN ELIZABETH PLAYHOUSE
Sunday, November 21st —
2 Concerts — 2:30 P. M. and 8:30 P. M.
For information phone — 681-3351

For information phone — 844-7300

HAMILTON — HAMILTON PLACE
Sunday — November 7th — 2:30 P. M.
For information phone — 525-3100

WINNIPEG — CENTENNIAL CONCERT HALL
Wednesday, November 10th — 8:00 P. M.
For information phone — 943-2255

SASKATOON — CENTENNIAL AUDITORIUM
Friday, November 12th — 8:00 P. M.
For information phone — 653-3722

EDMONTON — JUBILEE AUDITORIUM
Sunday, November 14th — 2:30 P. M.
For information phone — 424-0121

VERNON — RECREATION COMPLEX
Tuesday, November 16th — 8:00 P. M.
For information phone — 542-9576

2 Concerts — 2:30 P. M. and 8:30 P. M.
For information phone — 681-3351

REGINA — DARKE HALL
Tuesday, November 23rd — 8:00 P. M.
For information phone — 523-1977

WINDSOR — CLEARY AUDITORIUM
Thursday, November 25th — 8:00 P. M.
For information phone — 944-0584

TORONTO — CONVOCATION HALL
UNIVERSITY OF TORONTO
Friday, November 26th — 8:00 P. M.
For information phone — 844-7300

MONTREAL — LA SALLE CLAUDE CHAMPAGNE
Saturday, November 27th — 8:30 P. M.
For information phone — 272-4261

VICTORIA — ROYAL THEATRE
Thursday, November 18th — 8:00 P. M.
For information phone 383-3716

MANAGEMENT NATIONAL CONCERT AGENCY INC.
Trafalgar Concourse, 1226 White Oaks Blvd.
Oakville, Ontario L6H 2B9. (416) 944-7300

Канадсько-українська Мистецька Фундація

(Відкриття Мистецької Ґалерії в Торонті)

Повідомляємо з приємністю українську громаду, що 29. 11. 1975 р. посвятив приміщення нововідкритої Мистецької Ґалерії Канадсько-Української Мистецької Фундації владика Ісидор у сослуженні о. крил. І. Сиротинського з української католицької і о. Ю. Ференсіва з української православної церков.

Цю Фундацію створено завдяки починові п-ва Михайла і Ярослави Шафранюків, які пожертвували на ту ціль будинок і багатющу збірку творів українських мистців. Будинок цієї фундації, яка одержала вже грамоту (чартер), складається з приміщень нововідкритої Мистецької Ґалерії та бюрових приміщень, що їх віддано до безплатного користування таким нашим установам: СКВУ, КУК, Відділ Торонто і Провінційна Рада КУК.

Ми колекціонуватимемо твори найкращих українських образотворчих мистців, зокрема молодшого покоління. Майбутні наші пляни — це творити стипендії для студентів мистецтва, пропаґувати наше образотворче мистецтво перед чужинцями тощо.

Віримо, що нововідкрита Мистецька Ґалерія створить тривкий міст між нашими мистцями і українською спільнотою та спричиниться до кращого розуміння мистецтва і його завдання для української культури.

Ідея Фундації, що стоятиме на службі рідної культури, виявила досі добрий відзив.

Проте, для правильної діяльности Мистецької Ґалерії та здійснювання намічених пляній, є нам потрібна моральна підтримка й постійні матеріяльні засоби. Тому теж звертаємося до наших громадян із гарячим проханням, відвідувати Мистецьку Ґалерію, вступати в члени Фундації і підтримувати нашу працю для добра української культури.

Фундацію очолюють: Василь Верига, Роман Вжесневський, Петрі Глібович, Юрій Даревич, Любомир Козак, Галина Кушпета, Ірина Малицька, Микола Плав'юк, Богдан Стебельський, Ганна Троян, Михайло Шафранюк, Ярослава Шафранюк і сен. Павло Юзик.

Мистецька Ґалерія при вул. Блюр Захід ч. 2395 є відкрита: від понеділка до суботи від год. 12-ої до 6-ої вечора. В неділю від год. 1-ої до 5-ої по полудні. Ґалерія закрита в середу.

Дирекція

INTERNATIONAL COUNCIL OF WOMEN
XXIst PLENARY ASSEMBLY
Vancouver 21st June — 2nd July 1976

International Council of Women representing 65 countries has just completed its XXIst Assembly in Vancouver at the University of British Columbia, hosted by the National Council of Women of Canada with 350 participants. Members from the Ukrainian Women's Association of Canada who were delegates to the International Conference were Mrs. Helen Hnatyshyn of Saskatoon, Vice-President of International Council of Women; Mrs. Halyna Melnyk of Montreal, Vice-President of National Council and Mrs. Lillian Gregory, Edmonton, Chairman of Health and Welfare National Council of Women of Canada. Observers to the conference were Mrs. Nancy Shemeluck, National President and Mrs. Olga Melnychuk, Alberta President Ukrainian Women's Association of Canada; Mrs. Kay Miskew, past president Edmonton Council and Life Member National Council. Other observers attended from British Columbia and Alberta.

Guest speaker at the first of the three general assemblies on the topic of "Challenge of the Future" was Mrs. Helvi Sipila, United Nations Assistant Secretary-general for Social Development and Humanitarian Affairs, also known for her role as Secretary-general International Women's Year World Conference in Mexico during International Women's Year 1975. Mrs. Sipila was very warmly received. She addressed the assembly by emphasizing "The attitudes of women as well as men must change in the Decade for Women 1976-1985 if women are to have equal participation in the political decision-making of the world. As long as women assume the whole responsibility for the children and for

21ST TRIENNIAL CONFERENCE INTERNATIONAL COUNCIL OF WOMEN

1st row left to right — Mrs. Nancy Shemeluck, President National Executive of Ukrainian Women's Association of Canada, affiliate of National Council; Princess Ngarmchit Prem. Purachatra of Thailand, President-elect of International Council of Women; Mrs. Helena Melnyk, Vice-president of National Council of Women of Canada; Mrs. Camille Smorodsky, Secretary National Council of Women of United States of America.

Back row left to right — Mrs. Lillian Gregory, National Chairman of Health and Welfare, National Council of Women of Canada; Mrs. Olga Cylu rik, President Local Council of Women; Mrs. Kay Miskew, Past president of Local Council Edmonton and Life Member National Council of Women of Canada.

the home without asking men to share it with them they will find reasons to be absent from the bodies which have the authority to make decisions and use public funds for their implementation". "It is obvious that voluntary organization will play a very important role in many fields in this respect, but women cannot afford to remain outside the governmental planning, decision-making and implementation either", was emphasized by Mrs. Sipila.

Economist Joan Robins of Great Britain said, "We have today the paradox that the more affluent the society the more the women want to go out to work. The majority of working mothers of young children are in full-time employment with all that that implies in their inability to give their full attenion to their families. Will all the substitutes for mothers be able to meet the needs of the young children at the most impressionable age? — she asked.

The assembly called for more part-time employment for women and equal responsibility of men in the household. "The emotional and physical strain on the working woman trying to do two jobs is very great," said Mrs. P. Fogerty, home economics delegate from Australia.

Lifestyles of women around the world were shown by delegates to be in sharp contrast. The women of India reported how unacceptable it is in their culture to have a job higher than their husbands. Three states are using a reward system to encourage implementation of birth control. Particularly in government service, annual increments are denied families with more than two children and a reward of better housing for families with two or less children. This method has proven effective to encourage limiting the families to two children.

Canadian President Kay Armstrong, commenting on youth said, "the young people of Canada are more catalysts than part of a structured society. The young people get things going and then move on when the project is underway. We are proud of our young people. Our Country is in good hands as we enter the new space age of our century. Our young people become involved in the political process, not just as politicians, but as part of the structure to add to the world at large," concluded Mrs. Armstrong.

As a result of the two weeks deliberations, a Directive will be forthcoming from the Secretariat in Paris, France outlining the Plan of Work for the next three years in the Standing Committees of Arts and Letters; Child and Family; Health; Home Economics; Housing; International Relations and Peace; Laws and Suffrage; Mass Media; Migration; Social Welfare; Women and Employment; Ad Hoc Environment, UNICEF. The program will be preparatory for amassing data for the United Nations in line with United Nations declaring 1979 to be the "Year of the Child (or Youth)". In the area of health, *in its first year,* the International Council will be seeking information on a global scale as to the facilities, staffing, funding, etc. regarding the exceptional or unusual child. During the *second year,* the information received from all the councils around the world will be sorted, tabulated, correlated and sent to the United Nations. They in turn, in the *third year,* will use the statistics to prepare their line of approach in declaring 1979 the "Year of the Child (or Youth)".

The overall theme in all Committee Directives will be "To Ensure The Highest Quality of Life for the Family and the Community Through the Child". "Today's Child — The World's Future".

I was privileged to be a delegate in the area of Health to my first International Triennial Conference and was very much impressed by the caliber and the knowledge of the delegates from the various countries around the world who are working so diligently in supporting and improving the health of their people. They are to be commended for taking the stand of the 3-year program as a constructive approach to accumulating information in advance of 1979 rather than delaying furnishing information after the proclamation. To implement this project, the newly elected President of International Council of Women is Princess Ngarmchit Prem Purachatra of Thailand. She succeeds Dr. Mehrangiz Dolatshahi of Iran, who has just been named by her country as Ambassador to Denmark. Under Dr. Dolatshahi's presidency, as Chairman of Health and Welfare I dealt with the Directives dealing with 1) Infant Prophylaxis, 2) Separation of Child from Mother, 3) Malnutrition, 4) Monograph relating to World Population Conference in Bucharest 1974, 5) Social Welfare—family courts—social needs of young children, the handicapped, older citizens—the role of the father in family living. 6) Mental illness; its causes and the work of

rehabilitation, 7) Working Mother. I was in a fortunate position to obtain vast amounts of information in regard to these Directives from the various levels of governments in Canada outlining their programs in these areas. All global reports were documented and forwarded for use at United Nations.

Ukrainians hosted International delegates at "Ukrainian Night" in the lounge of Walter Gage Residence. A display of Ukrainian artifacts showing the traditions and rich cultural heritage of the Ukrainian people, easter eggs, kylyms and embroidered articles was beautifully arranged by Ukrainian organizations in Vancouver. The feature wall board carried pictures and newspaper clippings regarding the injustices to the many Ukrainian political prisoners. The hostesses of the evening in informal chatting with the 135 delegates who called, discovered that much of the handicraft displays and certainly the stories of the political prisoners was unheard of in many parts of the world. It can be said that the evening was certainly worthwhile from the informative point of view as well as socializing—the guests were most appreciative.

The newly elected president of National Council of Women of Canada is Mrs. W. C. (Ruth) Hinkley, R.R. #3, Dacre, Ontario.

Lillian Gregory
Chairman of Health & Welfare
National Council of Women of Canada

LITERARY CIRCLE ACTIVITIES

The Ukrainian Student's Literary Circle (USLC) at the University of Manitoba sponsored two main projects during 1975-76 academic year. The closing of International Women's Year saw the Circle present a book display (Nov. 27—Dec. 12) of Ukrainian women writers and artists of the 19th and 20th centuries at the Elizabeth Dafoe Library, University of Manitoba.

The exhibit highlighted 25 women representing seven countries including Iryna Stasiv-Kalynets, Iryna Senyk, Nadia Svitlychna-Shumuk, Stefania Shabatura and Alla Horska of Ukraine.

During Feb. 5-6 of this year, the Circle initiated and co-sponsored with the University of Manitoba Arts Council a series of lectures on Ukrainian mythology by New York artist, Slava Gerulak, for the University's Festival of Life and Learning. Mrs. Gerulak's lectures included: Introduction to Ukrainian Mythology, Female Goddesses in Ukrainian Mythology and Rusalia in Ukrainian Mythology. All lectures were illustrated with slides and the artist's own art work pertaining to this subject. The lectures were presided over by Olenka Demianchuk, the Circle's president, assisted by Zorianna Hrycenko, past president.

A special, illustrated Ukrainian-language lecture was also organized by the Circle for the general Ukrainian public on the evening of Feb. 6 at the Planetarium Auditorium. Approximately 100 persons attended in spite of a public transportation strike in Winnipeg at the time. The presentation was supplemented by an exhibit of Mrs. Gerulak's mythology art work (ceramics, painting, drawings) much of which was sold during the evening.

Following Slava Gerulak's university lectures she was interviewed by CBC Radio as a representative of the Festival's programme. Her lectures proved to be very popular with the students and generated much interest and enthusiasm. She was also interviewed by radio station CKJS on Feb. 7 and did a one-half hour, Ukrainian mythology programme for Winnipeg's Cable TV Station.

The Literary Circle's advisor and founder is Prof. Jaroslav Rozumnyj, Acting Head, Slavic Department, University of Manitoba.

The Executive,
Ukrainian Student's Literary Circle

СЕМІНАР ДЛЯ ВЧИТЕЛІВ КОМІСІЇ ШКІЛЬНИЦТВА ПРОВІНЦІЙНОЇ РАДИ КУК ОНТАРІО

Комісія Шкільних Справ при Провінційній Раді КУК Онтаріо під проводом д-ра Є. Рослицького влаштовує 2-денний Семінар для вчителів рідних шкіл, дитячих садків і курсів українознавства, в якому можуть брати участь учителі Онтаріо та всіх інших провінцій Канади, чи й з-поза Канади.

Семінар відбудеться в Торонто, в приміщеннях школи св. Миколая при вул. Белвудс 4, в днях 11 і 12 вересня 1976. Заінтересованих вчителів проситься пересилати їхні зголошення на адресу рідно-шкільного дорадника КЦУШР при Централі КУК І. Боднарчука.

Mr. J. Bodnarchuk
67 Lynn Haven Road Toronto, Ont. M6A 2L1

КВІТИ НЕЗАБУТНІМ

Відділ ім. Ольги Басарабової у Гефорді складає $10.00 на нев'янучий вінок у світлу пам'ять почесної членки бл. п. Василини Ощипок. Родині покійної висловлюємо глибоке співчуття.

За відділ — Анна Ткачук, реф.

— — — — —

Складаю нев'янучий вінок у світлу пам'ять моїх дорогих двох приятельок Теодори Олійник і Галі Цукорник — обі з Торонта і засилаю в їх пам'ять дар — $10.00 на журнал „Промінь".

Оля Гамара, Торонто

— — — — —

Відділ ім. Олени Пчілки у Йорктоні, Саск. складає нев'янучий вінок у пам'ять нашої довголітньої, почесної і заслуженої членки, бл. п. Анни Ковалик, яка упокоїлась 21 травня 1976 р., засилаємо дар $5.00 на журнал „Промінь".

За відділ

А. Кучерява, голова — П. Чабан, секр.

— — — — —

Кладемо нев'янучий вінок на свіжу могилу бл. п. Анни Ковалик, яка упокоїлась у Йорктоні, Саск. 21 травня і замість пахучих квітів, які вона любила складаємо $5.00 на журнал „Промінь".

А. Кучерява, Н. Чесник, Е. Білан, Л. Вінтоник і П. Чабан, Йорктон, Саск.

— — — — —

Складаю китицю квітів на свіжу могилу дорогої приятельки, бл. п. Анни Ковалик, яка упокоїлась 21 травня 1976 року, в її світлу пам'ять засилаю $5.00 на прес. фонд „Променя".

Олеся Піць, Йорктон

— — — — —

Відділ ім. Княгині Ольги в Айтуні, Саск. складає нев'янучий вінок на свіжу могилу у пам'ять дяка нашої громади, бл. п. Івана Козія, який упокоївся 11 травня 1976 р., засилаємо $10.00 на журнал „Промінь". Родині покійного висловлюємо співчуття.

— — — — —

Кладемо нев'янучий вінок на могилу дорогого мужа, батька і дідуня, бл. п. Йосипа Кондрата, який відійшов у вічність 12 жовтня 1973 року, в його світлу пам'ять засилаємо $7.00 на журнал „Промінь".

Дружина Анна, сини — Тарас і Арсеній, Брентфорд, Онт.

— — — — —

Нев'янучий вінок квітів, в сумі $55.00, складаємо на свіжу могилу бл. п. Давида Нацюка, 19-тилітнього студента університету, який згинув у трагічному автомобілевому випадку, в місяці червні.

Батькам покійного і обом братам висловлюємо наше глибоке співчуття, як рівно ж і любій його теті, пані Анастасії Шемелюк, голові Союзу Українок Канади.

Н. Базюк, О. Ганночко, Н. Грінченко-Жмурко, А. Данилович, Л. Івасюк, М. Лазарук, О. Михальчук, С. Пауш, О. Райчиба, М. Сулима, А. Томнюк, Едмонтон, Альберта.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

Складаю китицю найкращих квітів — $5.00 на журнал „Промінь" у пам'ять нашого сина Павла, який шість років тому згинув при праці 20 червня 1970 року. Спи, дорогий наш сину спокійним сном.

Мама, тато, брати: Юрко, Дмитро і Ронан Сопотики і сестра Наталя, Кадворт, Саск.

— — — — —

У світлу пам'ять і з незабутньою пошаною згадуємо нашого мужа, батька і дідуня, бл. п. Івана Марику, який відійшов у вічність 1962, складаю замість квітів $10.00 на журнал „Промінь".

Дружина Юлія Марика,
діти і внуки, Торсбі, Альберта

— — — — —

На згадку дорогої приятельки, бл. п. Пелагії Ковальської, яка перейшла у вічність 18 червня 1975 року, пересилаю замість китиці квітів $5.00 на журнал „Промінь".

Маріянна Мотиль, Ґвелф, Онт.

— — — — —

Замість квітів на могилу дорогого приятеля Миколи Іванця, який відійшов від нас у вічність 18 червня 1975 року, пересилаю $5.00 на журнал „Промінь".

К. і Ю. Грицишин, Брентфорд, Онт.

— — — — —

У день св. апостолів Петра і Павла складаємо на прес. фонд журнала „Промінь" $25.00 у світлу пам'ять батька Фіялки, бл. п. Петра Заліщука, який упокоївся 3 жовтня 1975 року, у день уродин мами Катерини Байди й у день ювілею нашого (22-ліття) подружжя.

Тарас і Фіялка Байди, Саскатун

— — — — —

Членкині відділу ім. Лесі Українки при Катедрі Пресв. Тройці у Вінніпегу, складають нев'янучий вінок на свіжу могилу бл. п. Тимофія Мельничука, довголітнього господаря Катедри Пресв. Тройці, який завжди радо давав товариству поміч у різних потребах. В його світлу пам'ять складаємо $10.00 на журнал „Промінь".

Дружині Катерині та родині висловлюємо глибоке співчуття.

За відділ — Соня Бейзик, голова

— — — — —

У другі роковини смерти моєї дорогої приятельки, бл. п. Матрони Прамчук, яка упокоїлась в серпні 1974 року, у її світлу пам'ять замість квітів засилаю $5.00 на журнал „Промінь".

Верна Слука, Де Па, Ман.

— — — — —

У світлу пам'ять моєї любої сестри бл. п. Марії Білик, яка упокоїлась 20 серпня 1974 року, замість квітів засилаю $10.00 на журнал „Промінь".

Катерина Друль, Норт Бетлфорд, Саск.

— — — — —

У першу річницю смерти мого незабутнього чоловіка, бл. п. Захарія Шкурупія, який упокоївся 2 серпня 1975 року, в його світлу пам'ять складаю замість квітів $5.00 на журнал „Промінь".

Дружина Анна Шкурупій, Торонто

ВІДДІЛ ДЛЯ ДІТЕЙ

Липень

Ой сонечко! Сонце!
Мов золото, дні!
І весело, й гарно
У липні мені.

Вже липа запахла
У нас край села,
Пахучий вінок
На голівку вдягла.

І гречка-медянка
Лягає до ніг,
Розквітла, біліє
Під сонцем, як сніг.

Марія Бабка

Євген Гуцало

Під веселкою

Минув надвечірній дощ, і над луками звелася барвиста веселка. — Ось, Василько, — сказала мати, — хто пройде під цією веселкою — все життя буде щасливий. Гайда, синочку. Вихопився Василько з двору — та й гайнув стежкою, Вже й на луках зелених. Уже скоро, здається, під самою веселкою пробіжить. І спинився раптом. Став як укопаний. Повернувсь — і вже назад у село щодуху летить. Бо як же він за своїх друзів позабував?

— Петрусю! — покликав свого сусіда Василько. — Давай пробіжимося під веселкою. Мама сказала, що від того щасливі все життя будемо.

— Давай, — згодився Петрусь. — Але ж треба й Лесю гукнути. Хай і вона пробіжить.

Покликали Лесю. Потім іще до гурту взяли кількох хлопчиків і дівчаток. Зібрались нарешті бігти під веселкою, глянули — а її вже нема.

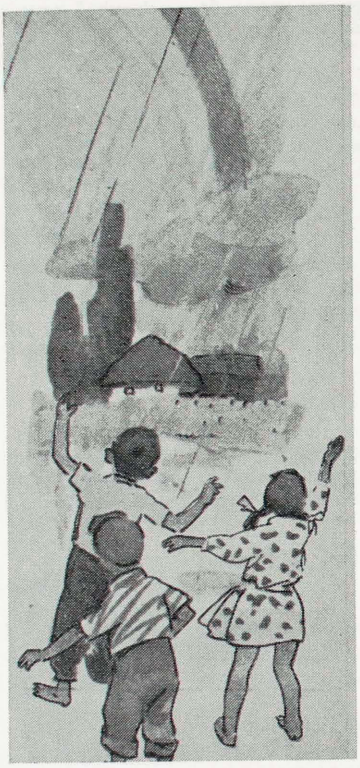

— Не журіться, діти, сказала Василькова мама. — Завтра чи позавтра зведеться інша веселка, тоді й пробіжитесь під нею.

А сама раділа, що син не забув за своїх друзів.

„Отакий дідище!"

Цей казковий дід насправді зовсім не страшний, він тільки силкується настрашити всіх гравців, — та замість цього смішить їх.

Діда, звичайно, ви обираєте з-поміж себе. Потім усі стаєте лицем до нього і вдаєте, ніби дуже пильно робите щось своє. А дід, що встиг уже накреслити для себе „хату-чотирикутник", виходить з неї і грубим голосом співає пісні ще й показує рухами те, про що співає:

Іде, іде дід, дід,
Несе, несе, міх, міх.
Оттакий дідище!
Оттакий страшище!
Оттакий ногатий,
Оттакий рукатий!

Після цього всі ви вдаєте, ніби злякались, і кидаєтесь урозтіч, співаючи:

Оттакий дідище!
Оттакий страшище!

А дід — навздогінці. Торкне когось — і одразу назад у „хату". Якщо той, кого він торкнув, не встигне одразу ж таки й собі торкнути діда, поки той не заховався в „хату", то сам стає за діда. Бо в „хаті" діда торкати не можна.

Гратися в цю гру дуже весело, а надто коли дід уміє смішно вдавати страшище.

М. Сингаївський

Літо

Пливе солодке літо
На синьому човні,
Волошками квітує
У рідній стороні.

Я з матінкою в поле
Полоти льон пішла
Волошок назривала —
Вінок собі сплела.

Мене вітають люди,
Всміхаються здаля:
Віночок мій квітує,
Квітує вся земля.

ГРОМАДСЬКА І РОДИННА ХРОНІКА

ДВІ ІМПРЕЗИ

У неділю 20-го березня, заходами комітету „Променя", відділу СУК при Катедрі Св. Івана в Едмонтоні та місцевого відділу ТУС відбулися дві імпрези.

Перша на пошану письменника Іллі Киріяка (20-річчя з дня смерти), друга в користь журнала „Промінь".

Д-р Л. Фарина відкрив першу частину. Будучи приятелем Іллі Киріяка, знав його дуже добре і з цієї нагоди розказав декілька епізодів з молодих літ письменника. Про життєвий й письменницький шлях Іллі Киріяка розказав д-р Яр Славутич.

Імпрезу в користь „Променя" відкрила О. Лукомська. Привітала присутніх, а особливо гостю пані Ліду Шульгину, дочку Блаженнішого Митрополита Андрея.

„Промінь" появився у 33-ті роковини Союзу Українок Канади; до того часу вартісні статі й відомості з діяльності відділів друкувалися на сторінках „Українського Голосу" під назвою „Сторінка Союзу Українок Канади".

„Промінь" це символ сонячного світла, що має силу проникати у всі закутки нашої організації, освітлює наші подвиги й загріває членство до щирого виконування своїх обов'язків. Освітлює дорогу до високих цілей.

Ми, що визнаємо себе українками по національності, маємо святий обов'язок нести гідність свого народу перед цілим світом.

Перед українкою, у Канаді, своїть велике, шляхотне завдання плекати між собою дружність і любов, а перед світом виявити своє національне обличчя.

Одною із цілей С.У.К. є поширювати освіту й українську культуру серед українців. Журнал „Промінь є важним середним до осягнення цієї цілі.

Відділ при Катедрі Св. Івана є одним з найбільших відділів у Канаді, що виказався великою корисною працею для „Променя".

Через „Промінь" довідуємося про працю відділів, Провінційних управ та Централі.

Читачі найдуть у „Промені" багато корисного матеріялу і в англійській мові, що повинно цікавити тих, що не знають української мови, а мають знання про українську церкву, культуру та народ з якого походять.

Комітет „Променя" відділу при Катедрі Св. Івана в Едмонтоні; зліва направо. Анна Особа, Ольга Юсипчук, Ольга Лукомська — голова комітету, Василина Бойко — голова відділу. Катерина Гарасимів — голова соц. ком., добр. М. Хом'як, Анна Кравець.

Одним з найважливіших завдань журналу є помагати у вихованні українки на добру громадянку, що працювала б для родини, громади й цілого українського народу. Членка С.У.К. є обов'язана служити своєму народові, такий обов'язок взяло на себе членство 1926 року, організуючись в Союз Українок Канади. Наш відділ, вступаючи в ряди С.У.К. взяв на себе цей обов'язок.

Союз Українок вийшов працювати на широку ниву; вона вже частинно управлена й потребує працівників для плекання культурних ділянок, а також для приготування грунту під нові ділянки, що з певних світових чи національних причин створено.

Основу Союзу Українок треба глибоко пізнати, захоплюватись нею й завжди гордо репрезентувати свою національну приналежність, пам'ятаючи слова Митрополита Іларіона: „Служити народові то служити Богові".

Учні Рідної Школи при Катедрі Св. Івана виступили з програмою. Учні першої кляси під проводом учительки п. О. Логвиненко співали дві пісеньки.2) Учні другої кляси під проводом учительки О. Лукомської деклямували: „Садок вишневий коло хати" Лариса Юсипчук, і „Мені тринадцятий минало" Л. Талпаш і А. Лакуста.

Митр. прот. Ол. Хом'як передав привітання від Блаженнішого Владики Митрополита Андрея і чек на суму $25.00 на „Промінь". Всечесний о. Віктор Лакуста провів молитву.

Гостей вітали пані: В. Бойко, добр. М. Хом'як, добр. М. Лакуста. Гостей запрошували пані: О. Юсипчук і О. Лукомська. Чай наливали пані: Л. Шульгина, В. Бойко, Р. Фарина, І. Дженис та панове С. Самоїл і О. Єринюк. Передплати й пожертви на „Промінь" збирали пані: А. Особа і А. Кравець. Коло книжки гостей були пані: К. Гавриш і А. Скуба. Соціяльний комітет під проводом п. К. Гарасим приготовив смачний чай.

Жертви на „Промінь" зложили: Блаженніший Митрополит Андрей $25.00 пані Т. Лазарович $10.00 (у пам'ять І. Киріяка), п. А. І. Данилович $5.00, п. Л. Чеглей $4.00, п. Й. Фарина $5.00 у пам'ять І. Киріяка, п. Н. Фарина $10.00, п. М. Прокопів $5.00, п. О. Ганочко $5.00.

Пані Василина Бойко, голова відділу подякувала усім за приготування цеї імпрези

До комітету „Променя" на 1976 рік входять пані: О. Лукомська, голова комітету, добр. М. Хом'як, А. Особа, А. Кравець, О. Юсипчук.

О. Лукомська

ЧАЇ ЧЛЕНСТВА
Саскатун, 14 березня, 1976

Заходом відділу ім. О. Кобилянської відбулась програма прийняття нових членок, та відзначення членок за 25 літ приналежности до Союзу Українок Канади.

Свято Членства відбулося в Українській Православній Авдиторії. Кожного року відбувається ця урочистість. З кожним роком вона набирає все більшого значення.

Справді бути приналежною 25 літ до організації або вступити в її ряди — це гордість української жінки. Приналежні за 25 літ, вложили вже велику і корисну працю для добра українського народу і Канади.

Разом з тим нові членки беруть на себе великий і святий обов'язок продовжувати її.

Ще напередодні Свята Членства, референтка чаїв Наталя Кіндрачук зайнялась прикрасою авдиторії. Столи були застелені жовтого та синього кольору настільниками. На столиках квіти.

В день Свята Членства за столики засіло 175 членок, та поважне число гостеп. Зборами керувала голова відділу пані Оля Андрущак. Настоятель Катедри Пресвятої Тройці в Саскатуні о. д-р Гр. Удод перевів молитву. На передньому столі стояв чудовий букет квітів та корсажі — чекали на своє вручення.

Після молитви та привіту гостей діти української школи дали кілька музичних точок. Вони проспівали: „Тече вода із-за гаю" та „Садок вишневий". Акордеон сольо — Даруся Михайлюк. Сольоспів: „Як би мені черевики" — Линда Бальон. „Відморозив заєць вуха" — Гриць Удод, „Рідна мати моя" Бренда Бальон.

Після виступу української школи культ.-освітня референтка Тетяна Гарбар представила та попросила до слова голову Пров. Екзекутиви Саскачевану пані Емілію Табашнюк.

Пані Табашнюк у своїм слові піднесла потребу більшої відданости громадській праці. „Пригадаймо — сказала вона — як наші батьки і матері працювали, хоч і без вигод і в недостатках, але не піддавалися.

Працювали і дбали, щоб була українська мова, рідна культура, будували Українську Греко-Православну Церкву, гуртували молодь при Церкві. Праця була не легка, але в гурті трималися разом і сили наші зростали. Тому ми маємо тепер сильні громади. Союз Українок Канади, як організація сильний і має пошану, так само наша молодеча організація СУМК.

Пригадується мені фрагмент з поезії Лесі Українки:

„На шлях я вийшла ранньою весною
І тихий спів несмілий заспівала,
А хто стрівався на шляху зі мною,
Того я щирим серденьком вітала.
Самій не довго збитися з путі
Та трудно з неї збитися в гурті".

У своїм дальшім слові пані Табашнюк наводить приклад з буднів у громадській праці, бо в рідній громаді, як і родині бувають різні ситуації. Авторка вказує на потребу видержливости, не захоплюватися чужим, яке збоку виглядає ідеальнім і лише в своїй організації і серед свого гуртка людина певна себе, пошанована і зрозуміла.

І закінчує авторка свою доповідь такими словами: „У рідним гурті весело, і тут є наша сила, тому будуймо далі ту силу".

Дальше голова відділу Оля Андрущак представила нових членок, коротенько зачитала їхні біографії. Нові членки є слідуючі: Павліна Боднар, Роза Керельчук, Рут Мельник, Стефанія Мельник, Марія Гринюк, Анна Войцеховська, Марія Калин, Софія Строкан, Анна Семко та Марія Мойсіюк.

Реф. Членства Марія Чуганюк вручила їм Статут СУК та Довідник.

Відзначення 25 літ приналежности до СУК перевела голова відділу пані Оля Андрущак. Приналежні: Марія Панас, Анастасія Павлович, Домна Свїтак, Анна Вівчарук, Катерина Бартко і Марія Войцеховська. Перша заступниця Марія Гарбуз причіпала корсажі та вручала грамоти.

На Свято Членства було вручення гонорару авторці Історії Відділу Савелі Стечишин. Оля Андрущак вручила чек — признання Комітету Історії.

Дальше слідувало слово реф. „Променя" — Марії Гарбус.

Перед закінченням зборів, чудовий букет квітів, що чекав на своє вручення був призначений для голови відділу Олі Андрущак. Вручила його перша заступниця Марія Гарбус. Оля Андрущак дуже любить квіти і трошки була зворушена. Приймаючи букет подякувала всім присутнім.

По закінченні всі насолоджувались різноманітним печивом, чаєм та товариською гутіркою.

Наталка Кіндрачук

ПОДЯКА

Цією дорогою хочу висловити мою найщирішу подяку паням, членкам відділу Союзу Українок ім. Л. Українки з „Просвіти" у Виндзорі.

Я вже довгі роки перебуваю у шпиталі й оце в день моїх уродин в березні ц. р. завітали до мене мої дорогі приятельки, щоб відвідати та потішити мене і привітати з днем уродин. Пані Г. Венґер принесла торт, а пані Сіра інше печиво.

Панн Венґер обділила моїх дорогих гостей тортом ще й лишила мені частину на другий день. Це велика втіха і відрада для хворої людини погомоніти, відчути людську приязнь і щирість.

Всім тим паням я складаю щиру подяку за їх добру волю, пам'ять про мене, а зокрема пані Венґер, яка частенько відвідує мене з добрим печивом. Хай Господь благословить і нагородить добрим здоров'ям всіх, що відвідують мене. З нагоди цієї гостини і моїх уродин жертвую $10.50 на фонд журнала „Промінь".

Марія Скоренька

СВЯТО ДЕНЬ МАТЕРІ
ВЕРНОН, Б. К.

Заходами відділу Союзу Українок ім. Св. Ольги відбувся концерт в День Матері в неділю 9 травня, вечером в Народнім Домі. При вході до Народного Дому сумківці пришпилювали кожному квітку.

Програма складалася з концертових точок в якій брали участь учні недільної і рідної школи та сумківці.

Свято відкрила голова пані Василина Кучер вступним словом, а учасники програми відспівали п'ять пісень. Деклямації виголосили: М. Шапка, К. Бабюк, Т. Гейбал, Д. Страйкер, Д. Шапка, Л. Смит, гурток дітей — Шана Матерям.

Рецитація — Ліна Демко.

В народних танках виступали Михайло Шапка, Т. Гейбал, Л. Бабюк і Д. Николик, Л. Смит і А. Крипс, Д. Драбюк, Данило Николик, Д. Страй-

кер, Меланя Шумей, Д. Шапка, К. Бабюк, Б. Страйкер, Т. Варава, Борис Бабюк, Данило і Катерина Николик. Інші точки — сестри Драбюк — дует — дві пісні. Піяно сольо — Катерина Николик.

Дуже добірний реферат виголосила пані Йоанна Неконечна, в якім з'ясувала великі обов'язки матері в Канаді, щоб дати дітям найкращі прикмети душі.

При кінці програми наш відділ як кожного року вшанував найстаршу маму пані Марію Гіглюк врученням квітів, а наймолодшу маму пані Филис Крипс удекорував корсажем.

Кінцеве слово сказав о. Мороз в якім коротко з'ясував заслуги та обов'язки мами, та закликав мамів до праці над вихованням дітей.

По цім діти відспівали для мамів „Многая літа". Молодь помагала членкам подавати перекуску.

Настасія Микитюк, реф. освіти

ВЕСНЯНИЙ ЧАЙ ВІДДІЛУ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ У ВАНКУВЕРІ

Чайне прийняття це найкраща нагода зустрічі нашого членства, де у відпруженій атмосфері членки і гості проводять гарно час і мають нагоду послухати доброго промовця.

В цьому році було тим приємніше, бо ми мали честь гостити у себе перший раз нову голову Союзу Українок Канади пані Анастасію Шемелюк.

Чай відбувся дня 18 травня 1976 р. о год. 7:30 вечора в парафіяльній авдиторії. Після відкриття чаю — голова відділу пані Л. Митрук попросила голову Провінційної Екзекутиви на Брит. Колумбію пані Л. Кут-Шевчук представити пані А. Шемелюк, а потім слідувала її промова. Пані А. Шемелюк як крайова голова Союзу Українок перший раз відбувала свою поїздку по нашій провінції і розказала свої враження з відвідин по всіх наших відділах. Звернула увагу нашому жіноцтву на те, щоб крім праці для збирання фондів ми звернули більшу увагу на нашу культурно-освітню працю, на нашу молодь на її національне та релігійне виховання. Пані А. Шемелюк дала нам інформації про Ювілейний з'їзд СУС, який відбудеться в 1977 році в Саскатуні та проєкти, які готує Централя С.У.К. для відзначення 50-ліття існування нашої організації.

На кінці дала нам інформації про будову головного Музею С.У.К. в Саскатуні та кошта пов'язані з купівлею будинку і просила членок своїми пожертвами фінансово помогти в сплачені довгу.

Наш відділ плянував, щоб дохід з цього чаю передати на розбудову головного Музею і цих кілька переконуючих слів пані А. Шемелюк були на часі, присутні віднеслися прихильно і зложили на цю ціль 595 дол., а відділ від себе асиґнував 105 дол.

Голова відділу пані Л. Митрук подякувала пані А. Шемелюк, що вона відвідала наш відділ і дала нам нагоду познайомитися з нею особисто, вияснити деякі важні справи та обговорити нашу працю на далі тут на місці.

Дальше слідувало чайне прийняття, яке, як звичайно гарно приготовили і подали членки з Соціяльного комітету пані О. Кози, Н. Стоцька, М. Микицей, М. Стівенс. Чай наливали голова відділу пані Л. Митрук і голова Провінційної Екзекутиви пані Л. Кут-Шевчук.

Гостей коло дверей вітали пані М. Вакалюк, Е. Чуйко, Н. Воробець і Н. Трофаненко.

З цього прийняття вислано до Головного Музею чек на суму 700 дол.

Олена Дзюбенко

СВЯТО ЛЕСІ УКРАЇНКИ ДАВФИН, МАН.

В неділю 22 лютого 1976 р. наш відділ вшанував свою патронку Лесю Українку відповідною програмою. Ще вранці після Служби Божої отець парох Є. Стефанюк відправив панахиду. Всі членки, що були в церкві тримали свічки під час панахиди. Отець парох проголосив і попросив, щоби членство громадно зійшлося о год. 2-гій по полудні до Української Православної Авдиторії на святочну програму в честь Лесі Українки.

В авдиторії перед сценою виднів портрет поетеси прибарний вишиваним рушником і квітами, а коло портрету лежали книги — твори Лесі Українки.

Програму відкрила вступним слово Юстина Гусак, членка програмового. Опісля мужеський хор під управою диригентки Галини Лазарук-Гендерсон відспівав молитву „Гимн до Бога". Дальше слідувала рецитація „Літо красне минуло" Броні Гром, від молодшого відділу СУМК. Сольо на фортепіяні „Сховалось сонце за горою", що виконала Лорейн Грицай, членка старшого відділу СУМК Розалія Маранчук членка старшого відділу СУМК відчитала частину твору „Лісової пісні". Реферат прочитала Марія Андрейчук, членка програмового комітету. Після реферату сценка „Лесі Українки", виконали Ліса Бабій і Бренда Поздаль, членки молодшого відділу СУМК. Жіночий хор відспівав пісню „Колискова" (слова Л. Українки). Знову відбулася сценка „У пам'ять Лесі Українки", яку виконали 14 дітей. Цю сценку приготовив о. Є. Стефанюк, капелян СУМК.

До цієї врочистої програми долучено відзначення чотирьох членкинь за їхню 25-літню приналежність до Союзу Українок Канади, а саме: Анну Мазур, Анастасію Самець, Павліну Рубашевську і Ксеню Бураковську. Членка програмового комітету Анна Чайковська коротко представила кожну членки з осібна і вручила їм грамоти С.У.К. Голова відділу Розалія Грицай вдекорувала кожну членку корсажем.

Концеве слово виголосив о. Є. Стефанюк. На закінчення програми всі присутні членкині відспівали гимн Союзу Українок.

Після програми була перекуска. При горнятку чаю і солодкого, присутні мали нагоду обмінятися різними думками.

Марія Білоус, кор. секр.

ПРИВІТАЛИ НОВОПРИБУЛИХ ГРОМАДЯН

В середу вечером 12 травня 1976, в парафіяльній залі Української православної громади в Лондоні, Онт., відбулася — невелика формою, але гарна своїм змістом християнської любови й приятельського відношення — імпреза привітання новоприбулих до громади родини п-ва Андрія й Віри Олійників, та їхніх дітей (не всіх присутніх) — Андрійка, Іванка та Михася. Під вмілим проводом секр. громади, п. О. Гуйтана, присутні за чергою ,п. Г. Снів — голова громади, настоятель Владика Микола Дебрин, пані Ол. Тищенко — від жіноцтва, п. М. Педенко — від членів церковного хору нашої Церкви, тощо) — сердечно вітали цю примірну, прибулу до нас з Вінніпегу, молоду, музикальну родину, яка, як колись у наших громадах в Судбурі й Вінні-

пезі — відразу по прибутті включилася в церковний наш хор, а пані Віра, як знавець цього діла, стала ним правити. П-во Олійники прибули до Лондону з приводу перенесення п. Андрія сюди на працю технічного провідника підвідділу диктофонної корпорації. При склянці чаю, всі сердечно вітали п-во А. і В. Олійників як нових громадян, народженців Канади, але наскрізь свідомих свого завдання включитися в рідне середовище своєї прабатьківської Церкви, та віддати їй свою цінну поміч знанням диригування церковного хору, який, вже від довшого часу залишився без такого проводу. П-во Олійники сердечно дякували всім за милу для них несподіванку.

З цієї приємної нагоди було переведено збірку на рідну пресу (30 дол.), з чого 14 дол. призначено на „Промінь".

Всім щира подяка, а новоприбулим до нашої громади п-ву А. і В. Олійникам бажаємо здоров'я й родинного щастя, та всіх життєвих успіхів на новому місці перебування.

Присутній

РІЧНА МИСТЕЦЬКА ВИСТАВКА В АЛЬБЕРТІ

Щороку Провінційна Екзекутива Союзу Українок в Альберті, разом із чотирма едмонтонськими відділами, влаштовує мистецьку виставку й чайне прийняття. Цього року така імпреза відбулася 10 і 11-го квітня, 1976 в авдиторії Катедри Св. Івана.

Провінційна управа й едмонтонська філія Музею щороку стараються зобразити якусь цікаву і привабливу ділянку українського мистецтва. Цього року виставка складалася виключно з вишиваних декоративних подушок. Членки всіх відділів в Альберті були запрошені дати на показ свої найкращі скарби. Довгий стіл впродовж цілої залі був заповнений яскраво вишитими подушками різними стібами та взорами.

Друга ділянка була демонстрування таких праць: писання писанок, яким займалися СУМКівці; вишивання — пані: М. Гнатюк, К. Гуцуляк, Н. Дептух, А. Емська і Б. Масло. Тканя демонструвала пані Дарія Янда, а різьбу — пан Іван Мельничук.

Передчайна програма складалася з таких точок: 1 — привітання гостей — пані Ольга Мельничук, голова Провінційної Екзекутиви на Альберту, 2 — відкриття чаю — пані Анастасія Шемелюк, голова Союзу Українок Канади, 3 — заклик до пожертв на Музейну Фундацію С.У.К.

Ольга Мельничук, голова Пров. Екзекутиви С.У.К. і Настя Сенів, голова Філії Музею в Алберті і Едмонтоні.

Анна Боєчко, Радвей, Алберта

В суботу, гостей вітали пані: О. Мельничук, пров. голова; Василина Бойко, голова відділу при Катедрі Св. Івана і голова Філії Музею — Настя Сенів. Гостей записували пані: И. Михайлишин і К. Гавриш. Соціяльний Комітет який приготував і подав чай очолювала пані К. Гарасим. Пані Ольга Ганночко очолювала комітет печення пасок і бабок, який складався із членок відділу при Катедрі. Випродаж печива очолювала пані Анна Звоздецька, а продаж писанок пані А. Кравець.

Розігравкою в користь Музею, займалася пані Люба Ґреґорій, секретарка філії. Запрошені наливати чай були: пані А. Шемелюк голова Союзу Українок на Канаду, уступивші урядниці Провінційної управи і голови відділів або їх представниці, які могли бути присутні на чаю.

Другого дня, програма повторилася для великого числа нових гостей. Гостей вітали, реєстрували і чай на-

давали членки: відділу при громаді Св. Андрея, головою якого є пані Вікторія Зуківська; відділу ім. Лесі Українки при церкві Св. Іллі, головою якого є пані Надія Гиманик; і відділу Княгині Ольги при громаді Св. Михаїла, якого очолює пані Софія Павлюк. Кожний відділ мав своїх призначених членок до обслуги гостей та в інших комітетах.

Впродовж двох днів, маємо зарекордовано що гості прибули з Едмонтону, Смокі Лейк, Вегревил, Ту Гилс, Віллінгдон, Ґренд Сентер, Шервуд Парк, Вінтербурн, Спур Ґров, Вестлок, Радвей, Мирнам, Евансбурґ, Вайлдвуд, Гомболт, Саск. і Кемсак, Саск. Нам було дуже приємно вітати їх всіх.

Провінційна Екзекутива як і управа Філії Музею складає щиру подяку всім відділам як і одиноким особам, які допомогли перевести цю імпрезу так успішно! **Марія Самоїл,** секр.

Частина виставки подушок...

БЛ. П. КАТЕРИНА ГИШКА
Арран, Саск.

У неділю 28 березня 1976 року, у шпиталі в Беніто, Ман., по довгій недузі, відійшла у вічність Катерина Гишка, піонерка в околиці Арран, Саск.

Народилася Катерина в місяці березні 1886 року в родині Романа й Анни Калинчук, по мамі Басараба, у селі Ков'ятин, повіт Борщів, Західна Україна. До Канади приїхала 1897 року малолітньою дівчиною із своїми родичами, які поселилися в околиці Сифтоні, Манітоба.

1902 року Катерина вийшла заміж за Івана Гишку й родина проживала в місцевості Сифтоні до 1910 року. Тут же молода мати важко пережила смерть свого першого сина Василька.

На весні 1911 року родина перебалася до Саскачевану й осілася на гомстеді в околиці Арран, Саск.

По короткім часі, помимо трудних піонерських життєвих умовин, Катерина з своїм чоловіком Іваном (упокоївся в жовтні 1949 року) дещо розбудувавши своє власне господарство та родинне життя, скоро включилися в ряди працівників-піонерів, які почали турбуватися церковно-громадським розвитком у цій околиці. Були одними з перших членів-основників Українського Народного Дому і Української Греко-Православної громади Пресвятої Тройці в Аррані.

Катерина Гишка багато читала й була передплатницею „Українського Голосу", „Вісника" і журнала „Промінь" від їх започаткування.

Увечері 31 березня, в похоронному заведенні Андрейчука в Кемсек, Саск., була відправлена Панахида при участі родини й приятелів. Другого дня, 1 квітня відбувся чин похорону в церкві Пресвятої Тройці в Аррані, при участі всіх дітей, внуків і правнуків, дальшої родини, давніх сусідів і знайомих.

Похоронні відправи відслужив о. П. Шадурський, настоятель громади. Співали члени громади під проводом добр. Марії Шадурської. У своїй прощальній промові о. Шадурський підкреслив заслуги та труди Покійної Катерини як людини, люблячої матері й заслуженої громадянки-піонерки. Під час останнього прощання учасники похорону і родина зложили на нев'янучий вінок 59.00 дол. на місцеву церкву.

Тлінні останки Покійної похоронено на православнім цвинтарі пів милі на південь від містечка Арран.

Покійна Катерина залишила в глибокій жалобі три дочки — Емілію в Аррані, Саск., Анастасію Сарчук і Вікторію Лейсі у Вінніпеґу, чотири сини — Мирослава в Аррані, Саск., Володимира в Кінгстоні, Онт., Олександра і Сильвестра у Вінніпеґу, 10 внуків і 9 правнуків, багато племінниць і племінників.

Після похорону відбулася поминальна тризна в залі Українського Народного Дому, яку приготовили членки громади. Під час тризни о. П. Шадурський висловив родині співчуття та зробив щирий заклик до приявних, якщо їх ласка, зложити пожертви на нев'янучий вінок у світлу пам'ять Покійної. Було зібрано 47.55 дол. на журнал „Промінь". Родина пожертвувала 50.00 дол. на місцеву церкву Пресв. Тройці й 20.00 дол. на „Український Голос".

Від родини подяку зложила всім дочка Анастасія.

Вічна пам'ять Покійній.

Учасник похорону

* * *

ПОДЯКА ВІД РОДИНИ

Складаємо щиру подяку всім тим, що в будь-який спосіб виявили співчуття з приводу смерти нашої дорогої матері, бабуні й прабабуні, бл. п. Катерини Гишки. Дякуємо о. П. Шадурському за похоронні відправи; добродійці М. Шадурській й членам громади за спів; старшим братам за їх услугу під час похоронної відправи; голові громади, Василеві Каленчові за його віддану услугу родині в приготуванні похорону; членам громади за видачу поминального обіду. Дякуємо всім приятелям і знайомим, які зложили пожертви на нев'янучий вінок на журнал „Промінь"

і тим, що склали живі квіти на свіжу могилу. Щиро дякуємо дальшій родині й давнім сусідам, які прибули з дальших місцевостей та своєю участю в похороні вшанували пам'ять нашої Матері.

Особливу подяку складаємо нашій сестрі Емілії й братові Мирославові за їх щирий синівський догляд Мами в її тяжкій недузі; сердечно дякуємо племінниці Покійної, Настуні Гаврилюк, яка ввесь час відвідувала свою тету Катерину в шпиталі.

Анастасія Сарчук, дочка

БЛ. П. ПЕТРО ВАСИЛЬЦІВ
Саскатун, Саск.

Ділимося сумною вісткою,що у вівторок 13 квітня 1976 року на 85-му році життя у шпиталі Св. Павла в Саскатуні відійшов у вічність після тяжкої недуги, наш тато Петро Васильців.

Народився Петро 15 лютого 1892 року в сім'ї Олександра Васильціва і Ірини Григор у Західній Україні в селі Мушкатівка (Слобідка), Борщівського повіту, тепер Івано-Франківська область.

Приїхав до Канади з батьками та старшим братом Михаськом і сестрою Анною 1899 року. Вони осілись на фармі коло „Фиш Крік". Там Петро виростав і провів свої юні літа. В 1913 році одружився з Варварою з роду Корпан. Молоде подружжя почало свою господарку на гомстеді недалеко від їхніх батьків. Кілька років пізніше купили фарму в Ебирдін-Сматс околиці. На фармі була побудована школа „Ланівці". Покійний цінив науку і коли його діти покінчили початкову школу, то він посилав їх до міста на вищу освіту, а що були часи великої кризи в Канаді, то нелегко приходилось платити за помешкання, харч і школу в місті.

Петро Васильців був національно-свідомим і релігійним громадянином і наколи в Канаді відродилась Українська Греко-Правосл;авна Церква і засновано громаду Св. Духа в Сматс в 1926 році, Петро відразу став членом і піддержував її постійно. Брав живу участь у всіх ділянках при церкві та Народнім Домі ім. Симона Петлюри, але що був скромної вдачі, то працю при громаді виконував щиро і непомітно, та часто публично іншим дякували за те, що він зробив. В ту пору авта були рідкістю, то коли треба було куди поїхати в справі церковній чи організаційній Петро Васильців часто покидав працю на полі і їхав.

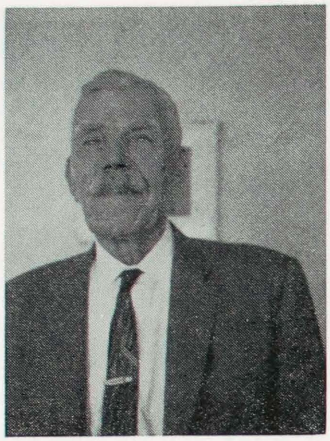

Любив читати - передплачував всі українські часописи, що в ту пору друкувалися, також купував книжки, мав свою власну бібліотеку. Довгі зимові вечори проводив за читанням і не лише сам читав, але по черзі заставляв дітей читати вголос, отож всі діти прекрасно володіють українською мовою, хоч в ту пору в тій околиці не було рідної школи. В домі панства Васильців постійно панувала українська мова. Що людина навчиться в дитинстві ніколи не забуває. Також передплачував і читав різні англійські газети.

В 1936 році родина Васильців перенеслась до Гефорду, а пару років пізніше до Саскатуну. Покійний Петро був членом катедри Св. Тройці до самої смерти та довгі літа був старшим братом у церкві.

У Саскатуні був співвласником фірми „Спатлес Драй Клінерс" із своїм наймолодшим сином Василем. І хоч на старості літ рішив піти на відпочинок, то все ж таки коли лише почувався при силі ходив до фірми хоч на кілька годин денно — майже аж до самої смерти.

Петро любив людей, був гостинної вдачі і його дім був завжди відкритий для знайомих і незнайомих. В Саскатуні, коли побачив когось нового в церкві та коли мав найменші сподівання, що ця людина чи родина приїхала десь з околиць, мабуть, відвідати сина чи дочку в Інституті Петра Могили, то запрошував до себе додому на обід чи на вечерю таких людей щоб уприємнити їх побут. Коли знайомі приїздили з околиць до Саскатуну на лікування чи на закупи то повертали до панства Васильцівих, як до родини і часто перебували безплатно довший час. Потішити засмученого чи захистити прохожого — вважав християнським обов'язком. Мав приятелів по цілій провінції Саскачевану.

Коли захворів, то діти, які любили і шанували свого батька доглядали його безперервно — дочка Савеля і Іванна та син Василь і невістка Розалія та їх діти, а з далекого сходу приїхали додому щоби потішити і розрадити його два сини і дочка з Торонта, та дочка з Ошави. Здавалось, що батько видужає, але несподівано Небесний Отець покликав його на заслужений відпочинок. Давніше упокоївся брат Михайло і сестра Анна Калитюк.

Покійний Петро залишив у великому смутку — дружину Варвару, три сини з невістками: Дмитра і Олю та Павла і Марію з їхніми родинами в Торонті, Василя і Розалію з їх родиною в Саскатуні, п'ять дочок — Анну Дутчак в Ошаві, Онт., Іванну Борицьку в Кенестон, Саск., Марію Богун в Гефорд, Галю Щерблюк в Торонті та Савелю Ґрибу в Кадворт. П'ять зятів: д-ра Івана Дутчака, принципала та учителя Івана Борицького, Миколу Богуна, професора Олександра Щерблюка та аптекаря Василя Ґрибу, 24 внуки і 14 правнуків. Брата Антона в Саскатуні та сестру Катерину Гнатів в Ростерн, Саск.

В четвер 15 квітня настоятель Катедри Св. Тройці в Саскатуні протоєрей д-р Г. Удод відправив панахиду, а син Василь і невістка Розалія ззапросили всіх присутніх до свого дому на каву після панахиди.

В суботу 17 квітня відслужив заупокійну Службу Божу в Катедрі прот. д-р Г. Удод при великій участі родини і приятелів.

Діти і рідня та приятелі з'їхалися з далека і близька відпровадити улюбленого мужа, батька, дідуся і прадіда та приятеля на спочинок на міському цвинтарі. Труну несли чотири внуки, Ґордон Борицький, Іван Ґриба, Ярослав Богун і Маркіян Ґриба. Почесними труноносцями були зяті. Після похорону відбувся поминальний обід в парафіяльній залі. Під час обіду прот. Удод висловив щире співчуття родині і приятелям та розказав дещо про життєвий шлях по-

кійного. Поминальну перекусу приготовили членки Союзу Українок Канади ім. Ольги Кобилянської.

Від родини дякував всім зять Василь Гриба прот. д-рові Г. Удодові за всі служби та моральну піддержку, дякам і всім, що в який будь спосіб помогли, прислали картки, квіти та всім, що на бажання родини замість квітів зложили жертви на місійний фонд Української Греко-Православної Церкви і на Український Старечий Дім.

На нев'янучий вінок на свіжу могилу зложила окремо вдова Варвара 50 долярів, сини і дочки 58 долярів на членки СУК відділ „Барвінок" в Ошаві 47 долярів. Рішено поділити ці жертви на „Український голос", „Вісник" і „Промінь".

Всім жертводавцям та тим, що відвідували і потішали хворого та взяли участь в панахиді та похороні ще раз сердечно дякують вдова Варвара і діти.

БЛ. П. АННА КОМГИР

Дня 6 травня 1976 року, в домі своєї дочки і зятя Ориняків у Вінніпегу, упокоїлась на 80 році свого трудолюбивого життя піонерка, бл. п. Анна Комгир.

Народилась Анна в Україні 1896 року. До Канади приїхала з родичами 1901 року. Була замужем за Григорієм Комгир, який помер 1961 року.

Похоронні відправи відслужив о. Шкрумеда в Української Православній Церкві у Розборн, Ман., де покійна Анна постійно замешкувала. Похоронена там же в Розборн на цвинтарі поруч свого чоловіка Григорія.

Анна Комгир була доброю матір'ю, дружиною і свідомою громадянкою. Належала до своєї церкви, працювала при громаді та була жертвенною.

Залишила Анна Комгир у глибокому смутку чотирьох синів з родинами — Олексу й Андрія у Вінніпегу, Чарлі у Ст. Кетеринс і Рой у Вест Коаст, п'ять дочок з родинами: Соню Боровську в Розборн, Софію Ориняк, Ольгу Іванишин, Параню Ериксон і Олену Комгир — всі у Вінніпегу, 25 внуків, 11 правнуків, брата Миколу Бельбаса у Розборн і сестру Марію Воловець у Ґренв'ю.

У світлу пам'ять покійної Анни замість вінка на свіжу могилу складаю $10.00 на журнал „Промінь".

Анна Семочко

НА СПОМИН ЗАМІСТЬ КИТИЦІ КВІТІВ

Василь Гудима

Василь Гудима — у першу річницю упокоєння дорогого й любого мужа, тата й дідуся, який відійшов у вічність до небесної оселі 14 серпня 1975 року.

Ти відійшов від нас тілом, а лишився жити в наших серцях.

Ти залишив по собі побожні й милі спомини для усіх тих, що тебе любити, а твоя щирість і любов до нас дала нам сильну віру.

Перед відходом своїм ти душею виявив любов свого до Господа. Двері царства небесного відкрились для тебе.

Слава Тобі, милосердний Боже, що Ти любиш нас і помагаєш нам у нашім горі.

Дружина Санда, син Орест
невістка добр. Надія й
унука Софія

СКАРБОРО, ОНТ.
ВІДДІЛ СВ. АННИ

Звіт 1974 року)

Річні збори відбулися 8 грудня, 1974 р. у церковній залі. Присутніх було 20 членок. Збори перевела голова пані Павлик, секретаркою була Т. Козурко. Отець Критюк молитвою відкрив збори. Урядниці здали звіти з діяльности при громаді.

Впродовж року наше т-во відбуло 8 засідань. Обіжники читалося на зборах. Товариство також улаштувало Новорічну забаву, відбули Святу Вечерю, Свячене, День Матері, концерти — Т. Шевченка, забаву на Св. Валентина та візитацію Владики, також обід на посвячення бань та базар.

Не звертаючи уваги на мале число членів, робота при парафії провадиться велика. Всі старанно жертвують свій час для добра нашої церкви і всього нашого народу.

На січень 1974 в банку мали $1,982.15, жертва на церкву $1,500.00.

Заряд на 1975 рік: голова — Е. Павлик, 1-ша заст. — Т. Козурко, 2-га заст. — А. Петришин, касирка — Р. Гриб, фін. секр. — Н. Мудра, рек. секр. — М. Боднарчук. Контрольна комісія В. Кузик, Т. Баран, Г. Лесик. Комітет хворих — Р. Унгеріян, О. Савдик. Телеф. ком. — Е. Марандюк, Г. Лесик і Ю. Никифорюк.

Сестриці — А. Біла, М. Крижановська і А. Валігроська.

Недільна школа — М. Морозюк.

Звіт з 1975 року

Річні збори відбулися 14 грудня 1975 р. в церковній залі. Присутніх було 18 членок. Пані Павлик, голова відділу перевела збори. Секретаркою зборів була Марія Боднарчук. Отець Критюк молитвою відкрив збори. Урядниці здали звіти цілорічної праці.

Впродовж року наше т-во відбуло 10 місячних засідань. Улаштували Новорічну забаву, Святу Вечерю, День Матері, концерти Т. Шевченка та Лесі Українки, Місію, забаву на Св. Валентина, храмове свято і базар.

Рік 1975 ми зачали з $910.16, прибутки 1975 р. — $2,795.96, видатки — $3,297.76.

На церкву дали жертву в сумі $2,500.00.

Заряд на 1976 рік: уступаюча голова — Е. Павлик, голова — М. Боднарчук, 1-ша заст. голови — Б. Полак, 2-га заст. — А. Петришин, секретарка — Т. Козурко, касирка — Е. Стефанюк. Контрольна комісія — В. Кузик, Г. Лесик, Т. Баран. Референтка освіти — О. Михальчук. Базаровий ком. — Н. Мудра, Ю. Никифорук і А. Петришин. Телефонічний ком. — Г. Лесик, С. Кукурудза і М. Сіркан. Комітет хворих — Р. Унґарян, Л. Савдик. Референтка „Променя" — Ю. Никифорук, Недільної школи — М. Морозюк.

Сестриці — пані Крижановська, А. Біла, К. Гриб.

Марія Боднарчук, секр.

ШІГО, САСК.
ВІДДІЛ ІМ. ОЛЬГИ КОБИЛЯНСЬКОЇ

Річні збори відділу відбулися 3 грудня 1975 р. в домі В. Баранеської Присутніх було 16 членок. Впродовж року ми мали 9 місячних зборів і річні збори.

Голова відділу пані К. Рудей відкрила збори. Тихою молитвою і хвилиною мовчанки вшановано померлу членку бл. п. К. Купровську.

Председницею зборів вибрано пані Марію Кирилюк, а секретаркою добр. Е. Кокорудз.

Секретарка відділу пані А. Парнета перечитала звіти — місячний та річний, та список цілорічної діяльности відділу. Касирка пані Ґ. Клевчук перечитала фінансовий звіт; далі слідували звіти господинь, контрольної комісії, та референток домашньої економіки, від хворих і від виховної секції.

Голова відділу К. Рудей подала свій звіт, в якім вона дала обширний огляд праці і всім щиро подякувала за співпрацю.

Діяльність відділу: на кожних зборах читали обіжники і всю кореспонденцію, відділ виповнив свій бюджет до централі. Жертвували на різні цілі, як Червоний хрест, серцевий фонд, на фонд поборювання недуги рака, на Ліджон Меморіял фонд.

Ми приготовили вечерю на "Pool Banquet", прилагодили дві похоронні перекуски, два поминальні обіди і храмовий обід. Влаштували дуже успішний базар і перекуску.

Членки ходили колядувати під час Різдва з членами церковної громади. Перепровадили 5 бінго на здобуття фондів. Стараємося, щоб у церкві було чисто, а в Народнім Домі все було в порядку, з зарядом Народного Дому ми згодились помалювати в їдальні і в кухні; також купили ножки до столів у їдальні, а до кухні потрібні речі.

Добродійний комітет відвідував хворич в шпиталі і вдома, і посилали квіти і картки-побажання визворовлення, для звеличення пошани покійних членок посилали вінки.

Фінансовий звіт відділу: З 1974 року в касі осталось $53.96, прибутки у 1975 р. — $2,153.31, видатки — $1,980.09, в касі осталось $227.18.

Заряд на 1976 рік: Голова — Катерина Рудей, заст. голови — Василина Корпатніцька, секр. — А. Парнета, заст. секр. — добр. Кокорудз, касирка — Гафія Клевчук. Контрольори — А. Спринденатик і Е. Білокрила. Виховної секції — М. Кирилюк, А. Спридженатик, добр. Є. Кокорудз. Відвідування хворих — А. Воронюк, В. Баранеська. Сестриці до церкви — Д. Гарас, В. Стадник, Д. Одовійчук, А. Спринденатик. Господині до кухні — пані: Боботар, Юник і Березовська.

А. Парнета, секр.

ВИНДЗОР, ОНТ.
ВІДДІЛ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ

Річні збори відділу відбулися 14 грудня 1975 року в залі Собору Св. Володимира, в присутності 43 членок. Збори відкрила голова Галя Панчишак і щиро привітала присутніх членок. На председницю зборів було вибрано Вероніку Костинюк, а секретаркою Олю Друль. Молитву провів о. прот. В. Метулинський. Вшановано, однохвилинною мовчанкою, пам'ять померших членок. Відтак слідували привіти: від Старшого Відділу СУМК склав привіт Юрко Метулинський, заступник голови. Він подякував Жін. Товариству за їх поради, й моральну та фінансову допомогу.

Від Соборної Громади, голова п. Мирон Друль подякував за постійну жертвенність Товариства, та корисну співпрацю на церковно-громадському полі. Настоятель о. прот. В. Метулинський висловив своє привітання, і між іншим сказав: ...„радісно спостерігати, що праця відділу розвинулася, матеріяльно й культурно-освітньо; Товариство осягнуло великих успіхів, завдяки єдності, любови, пошани й співпраці між членками, й іншими братськими організаціями при громаді. За незрівняно корисну працю я маю честь вручити, на руки голови Галі Панчишак, для відділу, „Благословенну Грамоту" від Блаженнішого Митрополита Михаїла, та кличу всіх до дальшої співпраці".

Рекордова секретарка, Анна Букса подала звіт діяльности відділу: впродовж року відбуто 8 місячних зборів, одні річні, одні надзвичайні та 3 засідань управи. На кожних зборах було читано: різні листи, картки подяк... Вписалось до відділу 4 нові членки. Влаштовано вечерок-академію в честь Лесі Українки. Реферат виголосила С. Заборонюк. Відбулося висвітлення діяпозитивів з подорожі по Україні.

Вшанували Міжнародній Рік Жінки, разом з „Весняним чайним прийняттям", на якому доповідь виголосила пані Іванна Романів.

Відбули успішно Різдвяну Вечерю для членок. Приготовили для соборної громади: Йорданську Вечерю, Великодне спільне свячене, Місійну вечерю, обід - Архиєрейської Візитації, річний базаровий шавер і обід, двае пущень, Новорічну забаву, ТУС сморгесборд... Приготовляли похоронні обіди, в періоді Великого посту провадили курс писання писанок...

Пожертви відділу: на місцевий Собор Св. Володимира $21,000, на ТУС $384.00, на СУМК $190.00, на Українську школу $50.00, на Недільну школу $50.00, на „Промінь" $50.00, Серцевий фонд $50.00, Фонд пістряка $50.00, Організаційний фонд $75.00.

Позамісцева діяльність: вислали дві делегатки на Крайовий З'їзд в Едмонтоні, та дві делегатки на Провінційний з'їзд в Оттаві. Відділ виконує два проекти для здобуття фондів: приготовлення й продаж варенників і мистецьке виконання та продаж українських річей.

Комітет відвідування відвідав всіх членок, членів і прихильників соборної громади з подарунками й квітами, а під час Великодних свят, з писанкою й паскою.

На заклик референтки Місцевої Жіночої Ради, панни Е. Загарії, та референтки Багатокультурности пані В. Костинюк, комітети культурно-освітній та музейний приготовили в „Клірі" авдиторії та Виндзорській бібліотеці прекрасні експонати українського мистецтва, під час Фестивалю Свободи. Виставка складалася з вишитих рушників, історичних строїв, української кераміки, книг та інших речей. Своїм цікавим змістом виставка привертала до себе увагу численних відвідувачів. Соціяльний комітет займався декорацією, чайним прийняттям т. зв. „Весняного чаю", Різдвяної вечері та приготовляв перекуски після численних зборів. Референтка КУК, М. Михальчук, активно допомагала під час різних концертових виступів, та брала безпосередню участь в усіх зборах та засіданнях КУК.

Дорадниця старшого відділу СУМК, Оля Друль повідомила,, що СУМК широко відзначився в спортових змаганнях, в концертових виступах, разом з Ансамблем Бандуристів, особ-

ливо на Крайовім з'їзді, за що здобув „Трофей В. Перепелюка". Впродовж року виконано безліч проб, та дано концерти: на імпрезах „Багатокультурности" в Виндзор - Детройт, в Лондон, Онт., Торонто, Оттава... Разом з Соборним Хором виступали з концертом Різдвяних колядок на радіо та Телевізії. Гарно виконали традиційний обряд українського Різдва, відвідуючи з привітом настоятеля Собору та старших віком парафіян...

Референтка „Променя" Є. Щепанська звітує що: вислала передплат на суму $255.00, дякує п. Петрові Кузикові за його жертвенну розігравку, живих квітів, щотижня на здобуття фінансів для „Променя". Упорядкувала альбом знимок подарований пані В. Костинюк.

Яскравий приклад праці товариства подає фін. секретарка пані Є. Кузик: з 1974 року, осталося в касі $5,888.21, прибутки в 1975 р. — $31,016.63, видатки 1975 — $35,140.45, осталось в касі з 1975 року — $1,764.39.

Склад управи відділу на 1976 рік: В. Костинюк — уступивша голова, Г. Панчишак — голова, М. Старух — 1-ша заст. голови, Л. Боднарчук — 2-га заст. голови, М. Костів — 3-тя заст. голови, А. Букса — рек. секретарка, добр. Н. Метулинська — кор. секр., Є. Кузик — фінансова секр., М. Вахна — касирка.

Комітети: дорадниці старш. СУМК: Оля Друль, Ніна Косик; дорадниці молодшого відділу СУМК: Н. Метулинська, Р. Мілкс, Н. Нагнибіда; відвідування хворих: М. Прокопчук, О. Друль, В. Костинюк, Є. Квасніцька, С. Ревак; культурно-освітній: І. Римар, С. Заборонюк, Є. Щепанська; соціяльний: Д. Стратійчук, С. Друль, К. Лейн, С. Карпінець; бібліотека і „Промінь" — Є. Щепанська; Музейний: І. Римар, М. Карпінець, М. Телега, Є. Щепанська, С. Заборонюк, добр. Н. Метулинська; Проєкт „пирогів": Л. Боднарчук, М. Керелюк, М. Борисович, О. Боднарчук, А. Приймак, А. Савчинська; проєкт продажі українських речей: Анна Букса; телефонний: Д. Стратійчук, М. Кушнір, А. Свинтак, Є. Мессенюк, Г. Паленчук, М. Никифорук. Представниці до льокальної Жін. Ради: Е. Загарія, А. Татчук; до КУК: М. Міхальчук, Г. Вахна; Багатокультурности: В. Костинюк; картки повідомлення: М. Сенайко.

Контрольна комісія: М. Телега, А. Стебельська, А. Мілько.

Оля Друль, секр. зборів

НИПАВИН, САСК.
ВІДДІЛ ІМ. ОЛЕНИ ПЧІЛКИ

Річні збори відділу ім. Олени Пчілки і сестрицтва Св. Покрови при парафії Св. Петра і Павла у Ейлшем - Кадет, Саск., відбулися 9 листопада 1975 року у присутности 15 членок.

Збори відкрила голова Зеновія Звоздецька і відспівали спільно молитву „Царю Небесний".

Пані Звоздецька подякувала членкам за їх співпрацю, бо праця йшла гармонійно і відділ виконав ці підприємства.

Впродовж року товариство, що має 21 членок відбуло 6 двомісячних зборів та одно засідання заряду. Членки брали участь у культурному фестивалі у Нипавин, Саск., влаштували храмовий обід, Місійне прийняття, мали полеві Богослуження, один похоронний обід, один поминальний обід, пущення, курячу вечерю, мали програму у Старечому домі, приготовили спільне свячене, улаштували випродажі печива, 2 весільні вечері. Влаштували Різдвяний концерт і День Матері з концертом при помочі Рідної школи.

Слідуючі членки увійшли до заряду на рік 1976: Марія Рудей — голова, Марія Юзва — 1 заступниця, Ірина Рудей — 2 заступниця, Розалія Козунь — секретарка, Маруся Козунь — касирка, Зеновія Звоздецька, Ольга Козунь і Євгенія Козунь — контрольна комісія; Марія Юзва, Ірина Стадник, Ірина Рудей — відвідування хворих. Анна А. Козунь, Марія Романиця, Параня Рудей, і Варвара Козунь — сестриці. Анна А. Козунь, Софія Черапущак, Варвара Козунь і Анна Н. Козунь — господині.

Розалія Козунь, секр.

ВОТЕРФОРД, ОНТ.
ВІДДІЛ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ

Річні збори відділу відбулися 3 грудня 1975 року при участи 17 членок. Голова відділу пані Щербань відкрила збори. Молитву перед зборами провів парох о. О. Костюк. Предсідницею зборів була Рузя Свидоровіч, а секретаркою Рузя Галик. Збори вшанували пам'ять померлих членок.

Звіти з діяльности були точно відчитані членками заряду. Пані Щербань, голова, здаючи звіт склала теплу подяку членкам заряду і взагалі членкам за щиру співпрацю. Діяльність у нашім відділі була активна через цілий рік. Членки з охотою помагали в кожній потребі.

Прибутки у 1975 році були — $7,703.80, видатки — $6,274.22, у касі лишилось — $1,429.58. Відділ склав пожертви: до церкви $3,000.00, закуплено речі до церкви на $500.00, вислано буджет до централі Союзу Українок Канади.

Впродовж року відбулось 7 місячних зборів і 4 засідань. Членки приготовили 5 вечер — Йорданську святу Вечерю, спільне свячене, 4 обіди, 4 похоронні обіди, 2 поминальні обіди, продаж печива і писанок. Улаштували роковини Лесі Українки. Членки помалювали кухню, покупили речі до кухні, мали розігравку ковдри, яку подарувала пані Свитальська. Пожертву: на храмі у Вотерлю — $25.00, на храмі у Брентфорді — $20.00, на Колегію Св. Андрея — $25.00, на фонд недуги рака — $15.00, у пам'ять добр. Г. Костюк — $25.00 на музей у Торонті.

Заряд на 1976 рік: голова — Параскевія Щербань, заст. голови — Рузя Галик, секр. — Оля Андрушко, касирка — Оля Макадонська, фінанс. секр. — Анеля Андрушко. Комітет відвідування хворих — Рузя Галик. Контрольна комісія — Марія Гулька, Марія Свитальська і Оля Федченко. Сестриці — Марія Сокирка, пані Рабієвська, Марія Свитальська. Молодші сестриці — Анеля Андрушко, Рузя Галик. **Рузя Галик,** секр.

РЕДФІЛД - РІШАРД, САСК.
ВІДДІЛ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ

Річні збори відділу відбулися 8 грудня 1975 року в Домініон школі в присутності 11 членок. Голова Стефанія Никіфорук переводила збори. Перше провела молитву а тоді всі присутні вшанували членок, які відійшли у вічність, хвилиною мовчанки.

Слідували звіти заряду. Секретарка Олена Плюта перечитала звіт діяльности впродовж року. Відбулося 6 місячних зборів та два засідання заряду. На зборах читаємо обіжники і кореспонденцію від централі — та дискутуємо загальні та льокальні потреби.

ДОМАШНЄ ГОСПОДАРСТВО

ЮШКА СЛИВКОВА

Розварити відповідну скількість сливок, перетерти крізь ситко, поцукрувати до смаку, дати для запаху кусничок цитринової шкірки або дрібку цинамону, заварити ще раз, заправити сметаною розбитою з ложкою муки, вихолодити й як подаємо на стіл можна до кожної тарілки дати ще ложку сметани.

— — —

РИЖ З ЯБЛУКАМИ

Зварити пів фунта рижу на воді або молоці з цукром і дрібкою масла. Як зварений, лишити, щоб простиг. До вимащеної ринки або бляхи дати на спід верству рижу, на те наложити верству яблук, пообирати і тоненько пошатковати та посипати цукром. Для запаху можна ще посипати цинамоном. На яблука знов наложити другу верству рижу, на верх дати ложку масла і пекти в печі доброї пів години, аж яблука спечуться. По випеченні подати на стіл посипавши цукром, або обляти овочевим соком. Риж і яблука можна давати кількома верствами, або вимішати все разом і пекти.

— — — — —

САЛАТА З ЗЕЛЕНОЇ ЦИБУЛІ

Зелену цибулю почистити, помити, нарізати, посолити і дати постояти з пів години; після того розтерти ложкою, додати дрібно нарізаного кропу, дрібку оцту, сметани і перемішати. Цю салату можна подавати з дрібно нарізаною редискою.

БАРАБОЛЯНІ КНИДЛІ

2 горнят зварених помнятих бараболь
1 яйце
1 ложечка соли
1 ложечка масла
1 ложечка соли і трохи перцю.

Бараболі мусять бути зимні. Добре вимішати і перетерти бараболі, масло, яйце, сіль і перець. Потім додати і½ горнят білої муки і замісити. З замісу виробляти малі подовгасті галки і варити у посоленій кип'ячій воді 10 мінут. Помастити маслом, пересмаженим з кришками зі змеленого, засушеного хліба. Подавати на стіл гарячі. Можна їсти з квасною сметаною, або запражкою (сосом).

Улаштовано свято Т. Шевченка разом з членками з Витків, випродаж печива і писанок перед Великоднем. Приготовили День Подяки, храмовий обід, прощальний вечерок та танець з вечерою та розігравкою. Видали похоронний обід і перекуску.

Відділ річно нагороджує студентів української мови від 9—12 кляси. Цього року отримали нагороди — першу — Ларіон Никіфорук, другу — Даруся Плюта, третю — Соня Никіфорук.

Членки дбають про порядок в церкві та Народнім Домі.

Відділ дав такі пожертви: на місцеву церкву — $500.00, на „Зелений гай" — $100.00, на Музейний фонд — $50.00, на „Промінь" — $26.50, на пам'ятник Лесі Українці — $25.00. Як також на різні канадійські добродійні цілі.

Касирка Олеся Плюта здала фінансовий звіт. В касі з 1974 року осталось $1,448.76, прибутки в 1975 р. — $1,116.97, видатки — $1,422.98, в касі зосталось — $1,142.75.

Освітньо-культурна реф. Ольга Никифорук здала свій звіт про діяльність з молодшим СУМК, який щороку бере участь у окружнім з'їзді „Верховина" — тоді мають нагоду вивчитись рідних пісень, танків та брати участь у красномовстві та деклямаціях.

Слід також згадати про наших господинь та сестриць, які вкладають багато праці на користь товариства та церкви.

Та не все було в нас добре і весело. У червні ми втратили дорогу, дуже активну членку в особі Марії Котик. Покійна була веселої вдачі, була дуже працьовита, любила писати писанки, співати в хорі, вишивати та читати українські часописи як „Промінь" та інші. Ніколи не відмовлялася від жодного обов'язку — як добра щира членка нашого відділу, і ми всі часто її згадуємо добрим словом та болюче відчуваємо втрату її особи. Нехай Господь винагородить її небесними дорогами.

На 1976 рік заряд залишається той самий, бо вже довший час вибираємо заряд на дво-річну каденцію. Голова — Стефанія Никифорук, заст. голови — Євгенія Никифорук і О. Ковальська, касирка — Олеся Плюта, рек. секр. — Олена Плюта, кор. секр. — Олеся Ковальська.

Бажаємо всім членкам С.У.К. щастя та кріпкого здоров'я!

О. Ковальська, кор. секр.

АЙТУНА, САСК.
ВІДДІЛ ІМ. СВ. ОЛЬГИ

Річні збори відділу Св. Ольги в Айтуні, Саск. відбулися 17 грудня 1975 в присутности 17 членок. Голова пані Павліна Смеснюк відкрила збори відспіванням „Царю Небесний", відтак попросила членок вшанувати покійних членок хвилиною мовчанки. Добродійка Гупка була предсідницею а пані Юлія Яців секретаркою.

Голова пані Смеснюк дала звіт із цілорічної праці. Членкині видають вечері на весілля, поминальні обіди, помагали добродійці приготовити різдвяний концерт із сумківцями. В березні ми святкували свято Шевченка разом із врученням грамот заслуженим членкиням. Храмовий обід видали, вечерю після осіннього базару в листопаді, ми гостили раз на тиждень в Піонір Лодж.

Голова вкоротці подякувала членкам за їх співпрацю, бо без їх кооперації ми негодні були все це виконати.

Фінансовий звіт: осталось із 1974 — $5,833.10, прибутки за рік 1075 — $5,529.51, видатки — $4,613.82, в касі осталося $6,749.79.

Заряд на рік 1976. голова — Павліна Смеснюк погодилася остатися, перша заступниця — Марія Березюк, друга заст. — Софія Давидюк, секретарка — Юлія Яців, касирка — Параня Козій. Контрольна комісія — о. Гупка. Програмовий комітет: добродійка Гупка, Марія Березюк, Лорен Давидюк та Віра Мачула. Доручувати кошики хворим в шпиталі — Розалія Павлишин; Телефон. комітет — С. Павлюст, М. Гребенюк та А. Козій. Референтка „Променя" — М. Березюк.

Товариство бажає пані Когуській та журналові „Промінь" якнайкращих успіхів на рік 1976. **С. Давидюк**

З нагоди 50-літнього Ювілею Союзу Українок Канади

першої української жіночої організації в Канаді, вітаємо щиро

ЦЕНТРАЛЬНУ УПРАВУ, ПІОНЕРОК-ОСНОВОПОЛОЖНИЦЬ І ВСЕ ЧЛЕНСТВО ПО ВІДДІЛАХ.

Висловлюємо велике признання ПРОВОДОВІ й всему членству, які спільною багатогранною і плодотворчою працею так високо піднесли наш СОЮЖ УКРАЇНОК в розвитку нашого зорганізованого життя для добра нашої Церкви й нашого Народу.

Щасти Боже, для успішної працій в другому півсторіччю, щоб дальше йти вибраним шляхом і стояти на сторожі збереження всіх наших релігійно-культурних і національних здобутків.

ЗА ЗАРЯД ВІДДІЛУ

ім. Марії Маркович у Канарі, Саскачеван

Павля Данильчук, голова

Ольга Бойчук, гекорд. секр.

У світлу пам'ять мого дорогого батька, бл. п. Івана І. Ткаченка, який упокоївся 3-го березня 1976 р. складаю на пресовий фонд „Променя" $10.00. Нехай канадська земля буде йому легкою.

Дочка Марія, Лашін, Кве.

— — — — —

У світлу пам'ять моєї дорогої дружини св. п. Теклі Жук, яка два роки тому відійшла на вічний спочинок, складаю $5.00 на журнал „Промінь" якого моя дружина так високо оцінювала.

Муж Касіян Жук і діти, Ґронлід, Саск.

— — — — —

У шосту річницю упокоєння нашого найдорожчого мужа, батька і дідуся, бл. п. Антона Кирилюка, який відійшов від нас у Вічність 24 серпня 1970 року у Галок, Мінн., складаю $10.00 на прес. фонд „Променя", як невʼянучий вінок на його могилу. Хай пам'ять про бл. п. Антона буде вічною.

Олена Кирилюк, Галок, Мінн.

— — — — —

У першу річницю смерти бл. п. Михайла Бабляка, який упокоївся 26 вересня 1975 р. у Вердон, Кве., шануючи заслуги Покійного, в його світлу пам'ять складаємо $15.00 на прес. фонд журнала „Промінь".

Іван і Мирослава Яремки, Торонто

— — — — —

У першу і ніколи незабутню річницю смерти мого дорогого мужа Михайла Бабляка, який упокоївся 26 вересня 1975 р., замість квітів на його могилу засилаю $10.00 на журнал „Промінь". Покійному вічна пам'ять.

Засмучена дружина Анастасія Бабляк, Вердон, Кве.

ПРИ ПРАЦІ ДЛЯ „ПРОМЕНЯ"

Суррей, Б. К. — Відділ ім. О. Пчілки (Бирнабі) зі свята О. Пчілки, Н. Боярчук — реф. $39.40
Також з нагоди уродин Ванди Кран 27.75
Канора, Саск. — Відділ ім. М. Маркович, з нагоди членського чайного прийняття, А. Мисак переслала 35.00
Кипавин, Саск. — З похорону бл. п. Івана Письменного, о. Г. Р. Лакуста переслав на прес фонд 30.00
Едмонтон, Алта. — Молодший відділ СУМК при катедрі Св. Івана, Катруся Фарина переслала 25.00
Ватерфорд, Онт. — З похорону бл. п. Федосії Панасюк, М. Дроздовський прислав 13.00
Йорктон, Саск. — З похорону бл. п. Анни Ковалик, прислав о. С. Зузак 10.00
Ванкувер, Б. К. — Відділ ім. Л. Українки, П. Ключевич $54.00 на передплати.

ПРИДБАЛИ НОВІ ПЕРЕДПЛАТИ

о. О. Костюк — Ватерлу, Онт. **1**
о. П. Блажук — Суррей, Б. К. **1**
Василь Перепелюк — Давфин, Ман. **1**
Марія Гарасимів — Норт Беттлфорд, Саск. **1**
Анна Крип'якевич — Чиловек, Б. К. **1**
Ґ. Вережак — Вакав, Саск. **1**
В. Озимчак — Вайнленд, Онт. **1**

Висловлюємо щиру подяку всім працівникам і жертводавцям.

ІНДИВІДУАЛЬНІ ПОЖЕРТВИ

Ольга Семчук — Едмонтон, Алта. $15.00
Наталія Гречка — Ванкувер, Б. К. 10.00
Павліна Марковська — Ліовил, Саск. 10.00
Марія Тодорук — Едмонтон, Алта. 10.00
Б. Мельник — Ендру, Алта. 10.00
Палагія Марковська (панна) — Ліовил, Саск. 10.00
Анна Токарик — Гамільтон, Онт. 10.00
Марцеля Волковська — Гамільтон, Онт. 10.00
Ольга Брищук — Бовзман, Ман. 7.00
С. Гунтей — Ванкувер, Б. К. 5.00
Дж. Стечишин — Едмонтон, Алта. 5.00
Маріянна Луцак — Едмонтон, Алта. 4.00
П. Дмитренко — Ґримзбі, Онт. 4.00
Марія Костецька — Брендон, Ман. 4.00
Анна Капець — Роблин, Ман. 4.00
Н. Кінащук — Стирджис, Саск. 3.00
П. Садовська — Бімзвил, Онт. 3.00
Анна Граблюк — Ґилберт Плейнс, Ман. 3.00
Ольга Кучарська — Монтреал, Кве. 3.00
Анастасія Возьна — Давфин, Ман. 2.00
Маріянна Ґорчинська — Давфин, Ман. 2.00
Р. Темертей — Монтреал, Кве. 2.00
Марія Хребто — Ст. Кетеринс, Онт. 2.00

Здержуйся від суперечки, бо переконати суперечкою дуже тяжко. Чим довше силуєшся вирвати чуже переконання, тим вони більш поглиблюються.

Ювеналь

P 14-O OCT 76
HAWRYSH MRS KATE
602-11112-101 ST
EDMONTON ALTA
T5G 2A2

ISSN 0380-2140

СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ з нагоди 50-річчя свого існування повідомляє про появу „УКРАЇНСЬКОЇ КАНАДІЯНИ" ("UKRAINIAN CANADIANA").

Книга має 12 статтей про мистецтво, кераміку, Різдвяні та Великодні звичаї, куховарство, ткацтво, ношу, танці, писанки, вишивки, літературу, музику та дереворізьбу.

Книга, розміром 8½ на 8½ цалів, гарно оправлена в тверду полотняну оправу з золотим витиском.

Крім 100 стор. статтей, книга має велику бібліографію, понад 60 гарних кольорових фотографій із українських канадських ручних виробів, гарний папір і чистий друк.

ЦІНА В ПЕРЕПРОДАЖУ $9.00.

ДРУКОВАНА В АНГЛІЙСЬКІЙ МОВІ.

Замовлення висилайте на адресу:

UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N OF CANADA
A 25, 11024 - 82 Avenue
Edmonton, Alberta, Canada
T6G 0T2